

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

P9_TA(2022)0039

Realizacja wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa – sprawozdanie roczne za 2021 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 lutego 2022 r. w sprawie realizacji wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa – sprawozdanie roczne za 2021 r. (2021/2182(INI))

(2022/C 342/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności jego art. 21 i 36,
 - uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych, Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza, akt końcowy z Helsinek z 1 sierpnia 1975 r. i powiązane z nim późniejsze dokumenty oraz Paryską kartę dla nowej Europy z 19–21 listopada 1990 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa („wiceprzewodniczący / wysoki przedstawiciel”) z dnia 16 czerwca 2021 r. zatytułowane „Sprawozdanie WPZiB – Nasze priorytety w 2021 r.” (HR(2021)0094),
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ 1325(2000) z 31 października 2000 r. w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
 - uwzględniając swoje zalecenie w sprawie rozwoju stosunków politycznych między UE a Rosją z 16 września 2021 r. ⁽¹⁾ oraz swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2021 r. w sprawie sytuacji na granicy ukraińskiej i na terytoriach Ukrainy okupowanych przez Rosję ⁽²⁾,
 - uwzględniając wspólne deklaracje w sprawie współpracy UE-NATO z 10 lipca 2016 r. i z 8 lipca 2018 r.,
 - uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie sytuacji w Hongkongu, w tym rezolucję z dnia 8 lipca 2021 r. w sprawie dziennika Apple Daily ⁽³⁾ oraz rezolucję z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie ustawy Chińskiej Republiki Ludowej o bezpieczeństwie narodowym Hongkongu i konieczności obrony wysokiego stopnia autonomii Hongkongu przez UE ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A9-0354/2021),
- A. mając na uwadze, że Parlament ma obowiązek sprawowania nadzoru demokratycznego i kontroli nad wspólną polityką zagraniczną i bezpieczeństwa (WPZiB) i wspólną polityką bezpieczeństwa i obrony oraz że powinien otrzymywać w sposób przejrzysty i terminowy niezbędne informacje i dysponować skutecznymi środkami umożliwiającymi pełne i skuteczne wywiązywanie się z tej roli;
- B. mając na uwadze, że ostatnie wydarzenia międzynarodowe i wielowymiarowe wyzwania oraz szybko zmieniające się otoczenie geopolityczne przyspieszyły istniejące tendencje mające wpływ na kluczowe aspekty unijnej WPZiB, ujawniły podatność UE na zewnętrzne wydarzenia i naciski, uwpukliły potrzebę bardziej zdecydowanych, ambitnych, wiarygodnych, strategicznych i jednolitych działań UE na arenie międzynarodowej oraz podkreśliły konieczność samodzielnego wyznaczania przez UE własnych celów strategicznych i rozwijania zdolności do ich realizacji;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2021)0383.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2021)0515.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2021)0356.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 362 z 8.9.2021, s. 71.

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

- C. mając na uwadze, że do tych wydarzeń i wyzwań należą: bezprecedensowa pandemia COVID-19, która wybuchła w Wuhan w Chinach, oraz jej konsekwencje, ewoluująca rola USA na arenie międzynarodowej, działania Rosji zmierzające do demontażu europejskiej struktury bezpieczeństwa oraz ciągłe ataki na Ukrainę i okupacja terytoriów w Gruzji i na Ukrainie, ataki hybrydowe na państwa członkowskie UE, takie jak instrumentalizacja migrantów, mające na celu podważenie naszych demokratycznych fundamentów, ciągłe łamanie prawa międzynarodowego przez Białoruś, rosnąca asertywność Komunistycznej Partii Chin oraz innych autorytarnych i totalitarnych reżimów, niedawne gwałtowne załamanie się struktur państwowych w Afganistanie, a następnie przejście kraju przez talibów, napięcia w regionie Indo-Pacyfiku, zwłaszcza na Morzu Południowochińskim i Wschodniocihńskim, a także w Cieśninie Tajwańskiej, rozprzestrzenianie broni masowego rażenia, kwestionowanie porozumień w sprawie kontroli zbrojeń, zmiana klimatu, przestępstwa finansowe, zaostrzenie konfliktów regionalnych, które doprowadziły do wysiedlenia ludności, rywalizacja o zasoby naturalne, niedobór energii i wody, państwa upadłe, terroryzm, międzynarodowa przestępczość zorganizowana, cyberataki oraz kampanie dezinformacyjne;
- D. mając na uwadze, że te istniejące tendencje są wynikiem zmiany globalnej równowagi sił w kierunku wielobiegunowego świata o zaostrzonej konkurencji geopolitycznej, która utrudnia utrzymanie globalnego ładu i dostarczanie międzynarodowych dóbr publicznych w czasie, gdy są one coraz bardziej potrzebne;
- E. mając na uwadze, że świat wkroczył w nową erę „braku pokoju”, czasu rosnącej niepewności geopolitycznej z mnożącymi się konfliktami regionalnymi i rywalizacją wielkich mocarstw, które mają znaczący wpływ na bezpieczeństwo UE;
- F. mając na uwadze, że trwająca koncentracja rosyjskich sił wojskowych wzdłuż granicy z Ukrainą i na jej nielegalnie okupowanych terytoriach, a także na Białorusi i w obwodzie kaliningradzkim stanowi wiarygodne i poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa Ukrainy i Europy; mając na uwadze, że jakiegokolwiek dalsze działania wojskowe i ataki hybrydowe ze strony Federacji Rosyjskiej powinny prowadzić do przyjęcia surowych sankcji gospodarczych i finansowych w ścisłej koordynacji ze Stanami Zjednoczonymi, NATO i innymi partnerami;
- G. mając na uwadze, że coraz wyraźniejszy staje się negatywny wpływ zmian klimatu na bezpieczeństwo UE;
- H. mając na uwadze, że według szacunków ponad połowa przyrostu demograficznego na świecie do roku 2050 ma przypaść na Afrykę – całkowity przyrost na świecie ma wynieść 2,4 mld osób, z czego 1,3 mld w Afryce; mając na uwadze, że koncentracja tego przyrostu w części najbardziej zagrożonych krajów w połączeniu ze skutkami zmiany klimatu doprowadzi do szeregu nowych wyzwań, które – w przypadku braku natychmiastowej reakcji – będą miały skrajnie problematyczne skutki zarówno dla tych krajów, jak i dla UE; mając na uwadze, że w sprawozdaniu Konferencji Narodów Zjednoczonych ds. Handlu i Rozwoju z 2019 r.⁽⁵⁾ przewidziano dodatkowe 2,5 bln USD rocznie na zapewnienie realizacji zobowiązań Agendy ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030;
- I. mając na uwadze, że UE, działając na arenie międzynarodowej, powinna mówić jednym spójnym głosem, zakorzenionym we wspólnej kulturze strategicznej, rozwinąć swoją rolę lidera oraz ożywić i zreformować multilateralizm oparty na jej demokratycznych wartościach, praworządności, sprawiedliwości społecznej, prawach podstawowych, w tym równości płci i wsparciu dla wolności na świecie, a także na jej wizji zrównoważonej i inkluzywnej przyszłości;
- J. mając na uwadze, że znaczna większość obywateli UE, a także autorów uwag zamieszczonych do tej pory na platformie cyfrowej Konferencji w sprawie przyszłości Europy popiera wzmocnienie roli UE oraz wspólne europejskie podejście w kwestiach polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, a także domaga się większej spójności i skuteczności unijnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa;
1. podkreśla, że aby osiągnąć strategiczny cel, jakim jest rozwój jej roli światowego lidera, UE powinna kształtować swoją WPZiB na podstawie następujących sześciu działań:
- obrona porządku międzynarodowego opartego na zasadach i zobowiązaniach zapisanych w Karcie Narodów Zjednoczonych, akcie końcowym z Helsinek i Paryskiej karcie dla nowej Europy,

⁽⁵⁾ Konferencja Narodów Zjednoczonych do spraw handlu i rozwoju, *Sprawozdanie na temat handlu i rozwoju za 2019 r. – finansowanie globalnego zielonego ładu*, 2019 r.

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

- odgrywanie wiodącej roli we wzmacnianiu wielostronnych partnerstw w zakresie globalnych priorytetów, w szczególności partnerstwa z ONZ, oraz w ochronie i promowaniu demokracji i praw człowieka na szczeblu globalnym,
- wyeksponowanie działań UE i usprawnienie jej procesu decyzyjnego oraz pełne i skuteczniejsze wykorzystywanie instrumentów twardej i miękkiej siły UE, w tym przez wprowadzenie głosowania większością kwalifikowaną w procesie decyzyjnym dotyczącym polityki zagranicznej UE,
- osiągnięcie suwerenności europejskiej przez spójne powiązanie zewnętrznych i wewnętrznych działań UE, połączenie zdolności do samodzielnego działania w razie potrzeby z gotowością do realizowania strategicznej solidarności z partnerami o podobnych poglądach,
- dalsze rozwijanie strategii regionalnych, w tym zaangażowania dyplomatycznego i gospodarczego oraz współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa,
- wzmacnianie demokratycznego nadzoru i kontroli nad unijną WPZiB, poprawa jej rozliczalności i wzmacnianie jej wymiaru parlamentarnego;

Odgrywanie wiodącej roli we wzmacnianiu wielostronnych partnerstw w zakresie globalnych priorytetów, w szczególności partnerstwa z ONZ, oraz w ochronie i promowaniu demokracji i praw człowieka na szczeblu globalnym

2. z zadowoleniem przyjmuje rosnące ambicje i inicjatywy UE dotyczące przejęcia wiodącej roli w promowaniu globalnych partnerstw w zakresie kluczowych priorytetów oraz we wzmacnianiu opartego na zasadach i wartościach wielostronnego ładu przez reformę kluczowych instytucji i organizacji, tak aby podnieść ich skuteczność i odporność, a także przez lepsze wykorzystanie istniejących mechanizmów i instytucji wielostronnego globalnego ładu; zauważa, że inicjatywy te umożliwiają społeczności międzynarodowej, podlegającej prawu międzynarodowemu, skuteczne stawienie czoła globalnym wyzwaniom, takim jak zmiana klimatu, pandemia, kryzys energetyczny i zagrożenia terrorystyczne, a także zwalczanie wpływu podmiotów autorytarnych działających w złej wierze; przypomina, że unijna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa musi zapewniać realizację celów zrównoważonego rozwoju ONZ na 2030 r.;

3. podkreśla potrzebę rozwijania prawdziwie strategicznego partnerstwa między UE a ONZ w zakresie działań na rzecz klimatu i praw człowieka oraz w kontekście zarządzania kryzysowego; wzywa państwa członkowskie i rządy na całym świecie do przyznania organom ONZ większych kompetencji, zasobów i możliwości interwencji; ubolewa, że Chiny i Rosja uniemożliwiają Radzie Bezpieczeństwa ONZ potępienie opresyjnych reżimów za ich działania, utrudniają wspólną międzynarodową reakcję na różne kryzysy oraz blokują wdrożenie decyzji G7 na szczeblu ONZ; ponownie wyraża zdecydowane poparcie dla Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) oraz wzywa UE i państwa członkowskie, aby zapewniły odpowiednie wsparcie finansowe umożliwiające MTK realizację jego zadań;

4. podkreśla, że UE musi bronić demokracji i propagować ją globalnie, dając przykład, w tym przez zapewnienie ścisłego przestrzegania zasad demokracji, praw człowieka i praworządności we wszystkich państwach członkowskich; wzywa UE do propagowania sojuszu demokratycznych państw na całym świecie; wskazuje na potrzebę łączenia zasobów, wymiany najlepszych praktyk, koordynacji wspólnych działań i opracowania wspólnych strategii przeciwdziałania szkodliwej ingerencji i dezinformacji ze strony autorytarnych państw i ich popleczników, wrogich podmiotów niepaństwowych oraz podmiotów antydemokratycznych w społeczeństwach demokratycznych; uważa, że aby to osiągnąć, UE i jej państwa członkowskie powinny promować, między innymi poprzez ścisłą współpracę z NATO, podejście do przeciwdziałania zagrożeniom hybrydowym obejmujące całą administrację rządową i całe społeczeństwo, w połączeniu z ambitnym programem wspierania demokracji koncentrującym się na zachowaniu i propagowaniu wolności słowa i niezależności mediów; wyraża w związku z tym pełne poparcie dla szczytów na rzecz demokracji, których gospodarzem są Stany Zjednoczone i które skupiają się na konkretnych działaniach dotyczących obrony powszechnych praw człowieka, zapobiegania erozji demokracji i walki z korupcją;

5. wzywa UE, aby opracowała unijny zestaw narzędzi służących przeciwdziałaniu zagranicznym ingerencjom, propagandzie i działaniom związanym z wywieraniem wpływu, w tym nowe instrumenty umożliwiające nakładanie kosztów na sprawców, a także wzmocnienie odpowiednich struktur, zwłaszcza grup zadaniowych Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) ds. komunikacji strategicznej; z zadowoleniem przyjmuje trwający przegląd kodeksu postępowania Komisji w zakresie zwalczania dezinformacji; podkreśla, że UE powinna bardziej wyeksponować swoje działania przez lepszą i bardziej strategiczną komunikację na temat jej działań zewnętrznych z własnymi obywatelami oraz z obywatelami spoza UE;

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

6. jest głęboko zaniepokojony ciągłą erozją demokracji i pogorszeniem sytuacji w obszarze praw człowieka w coraz większej liczbie krajów spoza UE, w tym atakami na prawa polityczne i integralność wyborów; potwierdza znaczenie stałego wsparcia UE dla procesów wyborczych na świecie, m.in. przez misje obserwacji wyborów, i przypomina o podstawowej roli Parlamentu w tym zakresie; podkreśla znaczenie zapewnienia krajowym obserwatorom wyborów najwyższego poziomu ochrony; wzywa UE, by jeszcze bardziej zacieśniła współpracę w dziedzinie obserwacji wyborów z wszystkimi właściwymi partnerami, takimi jak Organizacja Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE), Rada Europy i organizacje, które zatwierdziły Deklarację zasad międzynarodowej obserwacji wyborów oraz Kodeks postępowania międzynarodowych obserwatorów wyborów;

7. zachęca UE do dalszego rozwijania jej roli lidera w dziedzinie obrony oraz do propagowania wolności, demokracji i praw człowieka na forach wielostronnych, a w szczególności na forum ONZ; uważa, że UE powinna zapewnić przejrzyste i skuteczne wykorzystanie globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka (tzw. unijna ustawa Magnickiego), w tym poprzez rozszerzenie zakresu tego systemu na przestępstwa związane z korupcją; przypomina, że UE powinna lepiej egzekwować postanowienia dotyczące praw człowieka przewidziane w zawartych przez nią umowach międzynarodowych; przypomina o politycznym charakterze globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka, który jest częścią zintegrowanego i kompleksowego podejścia politycznego UE;

8. nalega na pełne wdrożenie i systematyczne włączanie uwzględniania aspektu płci oraz trzeciego unijnego planu działania w sprawie równości płci (GAP III) do wszystkich działań zewnętrznych UE, na wszystkich poziomach zaangażowania oraz we wszystkich odnośnych działaniach i koncepcjach, w tym po zakończeniu okresu obowiązywania GAP III; wzywa UE i państwa członkowskie do odegrania wiodącej roli we wdrażaniu rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa; nalega, aby ESDZ zwiększyła swoją równowagę geograficzną, aby zapewnić właściwą reprezentację krajów, odzwierciedlającą różnorodność wszystkich państw członkowskich, zgodnie z art. 27 regulaminu pracowniczego⁽⁶⁾;

9. wzywa do skutecznego wdrożenia koncepcji dotyczącej unijnej mediacji pokojowej z 2020 r. w celu konsolidacji pozycji UE jako wpływowego podmiotu światowego, który inwestuje w zapobieganie konfliktom i mediację oraz jako wiodącego podmiotu w propagowaniu i wprowadzaniu pokoju na szczeblu międzynarodowym; przypomina o przewadze komparatywnej UE w dziedzinie zapobiegania konfliktom i ich rozwiązywania względem poszczególnych państw członkowskich; podkreśla kluczową rolę, jaką odgrywa w tej dziedzinie Parlament poprzez dyplomację parlamentarną; dostrzega rolę organizacji młodzieżowych w budowaniu pokojowych społeczeństw i w propagowaniu kultury pokoju, tolerancji oraz dialogu międzykulturowego i międzyreligijnego;

10. ponownie apeluje o większe poparcie dla unijnej strategii bezpieczeństwa morskiego ze względu na coraz większe wyzwania dotyczące utrzymania wolności żeglugi, zarówno na świecie, jak i w sąsiedztwie; podkreśla konieczność stałego poszanowania wolności żeglugi; wzywa UE, by w większym stopniu skoncentrowała się na zapewnieniu wolności żeglugi oraz na środkach mających na celu deeskalację konfliktów zbrojnych i incydentów wojskowych na morzu oraz zapobieganie im;

11. wzywa do opracowania we współpracy z kluczowymi partnerami ambitnego programu UE dotyczącego wspierania wolności religii lub przekonań poza UE oraz zajmującego się kwestią prześladowania ze względu na religię lub przekonania; zauważa, że wspieranie wolności religii lub przekonań przyczynia się do umacniania trwałego pokoju, a zatem do sprostania wielu wyzwaniom, przed którymi stoi UE i jej kraje partnerskie; wzywa Komisję, by jak najszybciej wyznaczyła nowego specjalnego wysłannika UE ds. promowania wolności religii lub przekonań;

12. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki UE jako światowego lidera w walce ze zmianą klimatu oraz zachęca Komisję i ESDZ, by zaproponowały nowe inicjatywy, takie jak umiędzynarodowienie Europejskiego Zielonego Ładu, a także inicjatywy mające na celu reagowanie na zagrożenia dla bezpieczeństwa związane z klimatem i zwalczanie skutków zmiany klimatu na szczeblu lokalnym, zwłaszcza w grupach społecznie wrażliwych i najbardziej dotkniętych społecznościami; uważa, że UE powinna wspierać ambitne cele redukcji emisji CO₂ w krajach trzecich, a także podkreśla, że dyplomacja klimatyczna powinna odgrywać kluczową rolę; oczekuje, że wdrażanie Europejskiego Zielonego Ładu będzie miało istotne skutki geopolityczne i wpłynie na stosunki UE z niektórymi spośród jej partnerów, np. dzięki rozwiązaniu problemu zależności UE od rosyjskich dostaw paliw kopalnych;

13. z zadowoleniem przyjmuje podejście i rolę UE jako światowego lidera w dostarczaniu szczepionek przeciwko COVID-19 i radzeniu sobie ze społecznymi i gospodarczymi skutkami pandemii poprzez mechanizm COVAX i pakiet na rzecz globalnej odbudowy „Drużyna Europy”; wzywa UE do przedstawienia solidnej globalnej strategii w dziedzinie zdrowia, która obejmie globalne i unijne wysiłki na rzecz zapewnienia większej globalnej gotowości i skutecznego reagowania na przyszłe kryzysy oraz swobodnego, sprawiedliwego, przystępnego cenowo i równego dostępu do szczepionek na całym świecie; ponownie podkreśla, że UE musi zyskać większą autonomię w kwestiach zdrowotnych

⁽⁶⁾ Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

i zdywersyfikować swoje łańcuchy dostaw, aby położyć kres zależności od reżimów autorytarnych i totalitarnych; z zadowoleniem przyjmuje partnerstwo UE i USA w dziedzinie globalnej kampanii szczepień przeciwko COVID-19;

14. dostrzega, że technologia, łączność i przepływy danych stanowią kluczowy wymiar stosunków zewnętrznych UE i umów o partnerstwie oraz mają istotne implikacje geopolityczne; zachęca UE do rozwijania globalnych partnerstw na rzecz ustanowienia sprawiedliwych, otwartych i opartych na wartościach norm i standardów w zakresie wykorzystywania technologii szanującej prywatność indywidualnych użytkowników w sposób etyczny, ukierunkowany na człowieka i opierający się na zasadach, w szczególności w odniesieniu do sztucznej inteligencji i zarządzania internetem przez umieszczenie dyplomacji cyfrowej w centrum swoich działań zewnętrznych; podkreśla, że UE musi zapewnić współpracę i koordynację między demokracjami w tym zakresie oraz zapewnić poszanowanie prawa międzynarodowego i humanitarnego przy rozwiązywaniu konfliktów; podkreśla szczególne zagrożenie, jakie nowe technologie cyfrowe mogą stwarzać dla obrońców praw człowieka i innych osób poprzez kontrolowanie, ograniczanie i podważanie ich działalności, co ostatnio zilustrowały rewelacje na temat Pegasus; wzywa UE, by podjęła inicjatywę na rzecz propagowania moratorium na eksport technologii oprogramowania szpiegowskiego do celów represji oraz przyjęcia solidnych międzynarodowych ram regulacyjnych w tej dziedzinie; apeluje do UE i państw członkowskich o zapewnienie należytej staranności w dziedzinie praw człowieka oraz właściwej weryfikacji eksportu europejskich technologii nadzoru i pomocy technicznej zgodnie z rozporządzeniem w sprawie produktów podwójnego zastosowania⁽⁷⁾; apeluje do UE i państw członkowskich o współpracę z rządami spoza UE w celu eliminacji represyjnych praktyk ustawodawczych i przepisów w dziedzinie cyberbezpieczeństwa i walki z terroryzmem; podkreśla potrzebę ochrony praw jednostki przez UE; w związku z tym podkreśla, że systemy scoringu obywateli są niezgodne z podstawowymi wartościami UE; podkreśla, że takie strategie polityczne i narzędzia nadzoru pod żadnym pozorem nie powinny być stosowane w UE; w związku z tym podkreśla, że UE musi dążyć do ograniczenia ponadnarodowego zasięgu cyfrowych represji i przeciwdziałania im; zauważa, że eksport technologii obronnych i broni nadal należy do kompetencji państw członkowskich;

15. przypomina, że UE powinna opracować i wdrożyć globalną strategię na rzecz konektywności, która stanowiłaby rozszerzenie obecnej strategii na rzecz konektywności Europa-Azja i która byłaby strategiczną odpowiedzią umożliwiającą zwiększenie wpływu UE w wielu regionach świata, takich jak Ameryka Łacińska, Afryka i Azja; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje ambitną i wieloaspektową inicjatywę „Global Gateway” przedstawioną przez Komisję 1 grudnia 2021 r., której celem jest inwestowanie między innymi w sieci cyfrowe i wysokiej jakości infrastrukturę w sprawiedliwy i zrównoważony sposób we współpracy z partnerami na całym świecie, a także dążenie do silniejszych partnerstw bez tworzenia zależności; zwraca uwagę, że Komisja powinna uzależniać projekty w zakresie konektywności realizowane z krajami spoza UE od przestrzegania rygorystycznych praw socjalnych i pracowniczych, przejrzystości, praw człowieka, należytej staranności, interoperacyjności, dobrego zarządzania i demokratycznych standardów oraz etycznego wykorzystywania technologii zarówno w kraju, jak i za granicą; zauważa w związku z tym, że Komisja powinna opracować strategię na rzecz poprawy dostępu partnerów do niezawodnej i bezpiecznej technologii; podkreśla, że inwestycje w konektywność muszą sprzyjać odporności gospodarczej i dekarbonizacji gospodarki zgodnej z porozumieniem paryskim; wzywa do zwiększenia wysiłków na rzecz realizacji partnerstw UE w zakresie konektywności oraz zachęca Komisję, by opracowywała projekty w zakresie konektywności w porozumieniu i we współpracy z partnerami o podobnych poglądach; z zadowoleniem przyjąłby ustanowienie partnerstwa w zakresie konektywności z Unią Afrykańską na następnym szczycie UA-UE;

16. z zadowoleniem przyjmuje globalną inicjatywę grupy G-7 „Build Back Better World” („Odbudujmy lepszy świat”) i zachęca UE do odgrywania aktywnej roli w dalszym rozwijaniu tej inicjatywy, w tym przez określenie powiązań z inicjatywą „Global Gateway” i w sposób wzajemnie się uzupełniający;

Wyeksponowanie działań UE i usprawnienie jej procesu decyzyjnego oraz pełne i skuteczniejsze wykorzystywanie instrumentów twardej i miękkiej siły UE, w tym przez wprowadzenie głosowania większością kwalifikowaną w procesie decyzyjnym dotyczącym polityki zagranicznej UE

17. przypomina, że UE potrzebuje przede wszystkim jedności oraz silniejszej i rzeczywistej woli politycznej swoich państw członkowskich, aby móc wspólnie uzgadniać i propagować wspólne cele unijnej polityki zagranicznej oraz unijną współpracę w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony z myślą o realizacji celów, wartości, zasad i norm określonych w art. 21 TUE; podkreśla potrzebę utworzenia Unii bezpieczeństwa i obrony, która stanowiłaby punkt wyjścia do wdrożenia wspólnej europejskiej polityki obronnej zgodnie z postanowieniami art. 42 ust. 2 TUE;

(7) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/821 z 20 maja 2021 r. ustanawiające unijny system kontroli wywozu, pośrednictwa, pomocy technicznej, tranzytu i transferu produktów podwójnego zastosowania (Dz.U. L 206 z 11.6.2021, s. 1).

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

18. podkreśla, że polityka zagraniczna UE musi posiadać własne instrumenty w dziedzinie spraw zagranicznych, praw człowieka oraz bezpieczeństwa i obrony; przypomina, że stała współpraca strukturalna (PESCO) została zapisana w Traktacie z Lizbony, ale ustanowiona dopiero w 2017 r.; w związku z tym wzywa państwa członkowskie i Radę, by wykazały się odwagą i jak najskuteczniej korzystały z wszystkich instrumentów polityki zagranicznej dostępnych w traktatach;

19. podkreśla, że UE powinna – we współpracy z państwami członkowskimi – zwiększyć swoją zdolność do działania w sposób skuteczny, terminowy, proaktywny i niezależny, a także do kształtowania swojej reakcji na bieżące i przyszłe wyzwania; podkreśla, że UE powinna pilnie ustanowić mechanizm automatycznej wymiany informacji i danych występujących między państwami członkowskimi a UE na temat spraw zagranicznych i kwestii bezpieczeństwa występujących poza UE, w tym na temat terroryzmu, który nadal stanowi zagrożenie dla europejskich wartości i bezpieczeństwa oraz wymaga wielowymiarowego podejścia; z zadowoleniem przyjmuje prace prowadzone nad Strategicznym kompasem, traktując je jako punkt wyjścia dla postępów w kierunku utworzenia Europejskiej Unii Bezpieczeństwa i Obrony oraz dla strategicznej suwerenności UE w zakresie jej bezpieczeństwa i obrony, a także dla utworzenia wspólnej europejskiej kultury strategicznego bezpieczeństwa i obrony, opartej na naszych wspólnych wartościach i celach, wspólnym rozumieniu zagrożeń oraz poszanowaniu polityk bezpieczeństwa i obrony państw członkowskich; oczekuje, że Strategiczny kompas pomoże kształtować wspólną wizję bezpieczeństwa i obrony UE pod względem osiągnięcia autonomii strategicznej; zwraca uwagę, że wyniki tych prac powinny znaleźć odzwierciedlenie w zmienionej wersji globalnej strategii UE z 2016 r., która uwzględni kluczowe zagrożenia, wyzwania i możliwości oraz oferuje ścieżki, dzięki którym UE będzie mogła odgrywać bardziej proaktywną rolę w świecie; podkreśla ponadto, że ustalenia te powinny stanowić podstawę do przeglądu innych dokumentów, takich jak plan rozwoju zdolności z 2018 r.;

20. podkreśla znaczenie praw człowieka jako integralnego elementu zestawu narzędzi UE w dziedzinie spraw zagranicznych i podkreśla ich komplementarność; zachęca UE, by koordynowała z krajami partnerskimi działania dotyczące obrony praw człowieka i stosowania sankcji w celu zwiększenia ich wpływu; przypomina, że spójne i jednolite stosowanie środków ograniczających we wszystkich państwach członkowskich jest wstępnym warunkiem uzyskania wiarygodności i skuteczności unijnej polityki zagranicznej; wzywa Komisję jako strażniczkę traktatów oraz Radę i wiceprzewodniczącego / wysokiego przedstawiciela jako podmioty odpowiedzialne za jednolity charakter, spójność i skuteczność polityki zagranicznej UE, do dopilnowania, by krajowe reakcje na naruszenia środków ograniczających przyjętych przez UE były skuteczne, proporcjonalne i odstraszające; w związku z tym wzywa UE, aby zadbała o skuteczność i pełne przestrzeganie unijnych środków ograniczających nałożonych w odpowiedzi na agresję Rosji wobec Ukrainy i nielegalną aneksję Krymu przez Rosję; wzywa UE do utrzymywania ścisłej koordynacji i współpracy z USA w stosowaniu sankcji przy realizacji wspólnych celów polityki zagranicznej i polityki bezpieczeństwa, przy jednoczesnym unikaniu potencjalnych niepożądanych konsekwencji dla interesów obu stron;

21. podkreśla ponadto, że po przyjęciu przez Radę Strategiczny kompas powinien mieć znaczącą wartość dodaną dla WPZiB i wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) UE oraz powinien dalej zwiększać solidarność między państwami członkowskimi; wyraża zadowolenie, że Strategiczny kompas opiera się na wspólnej analizie zagrożeń i wyzwań, przed którymi stoi UE i jej państwa członkowskie; określa obecne i przyszłe braki w zdolnościach – zarówno instytucjonalnych, jak i dotyczących zasobów – oraz przedstawia jasny plan działania mający na celu usunięcie tych braków; ponawia chęć zaangażowania się Parlamentu w ten proces, zwłaszcza poprzez korzystanie z przysługującego mu prawa do kontroli i ustanowienie regularnej procedury przeglądu; oczekuje, że ostateczny projekt Strategicznego kompasu i koncepcja strategiczna NATO będą ze sobą spójne, aby zapewnić wzmocnioną współpracę i podział obciążeń, a także określić sposoby zacieśnienia współpracy między UE a NATO; przypomina o zasadzie jednolitego zasobu sił; nalega, aby po zakończeniu prac nad Strategicznym kompasem państwa członkowskie stworzyły wspólną kulturę strategiczną oraz osiągnęły ambitne wspólne porozumienie w sprawie art. 42 ust. 7 TUE i art. 222 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz ich związku z art. 5 Traktatu Północnoatlantyckiego; oczekuje, że Strategiczny kompas da więcej możliwości krajom partnerskim, w tym krajom Partnerstwa Wschodniego, związanych ze zwiększeniem odporności na współczesne zagrożenia i wyzwania dla bezpieczeństwa; uważa, że obecna agresywna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa Rosji powinna zostać wskazana w niniejszym dokumencie jako poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa kontynentu europejskiego;

22. przypomina, że traktaty przewidują możliwość usprawnienia procedur decyzyjnych w odniesieniu do WPZiB; przypomina, że art. 31 ust. 2 TUE umożliwia Radzie podejmowanie określonych decyzji dotyczących WPZiB większością kwalifikowaną, a klauzula pomostowa zawarta w art. 31 ust. 3 TUE przewiduje możliwość stopniowego przechodzenia na głosowanie większością kwalifikowaną w przypadku decyzji dotyczących WPZiB, które nie mają wpływu na kwestie wojskowe ani obronne, lecz wzmacniają solidarność i wzajemną pomoc UE w razie kryzysu; zwraca uwagę, że zasada jednomyślności ogranicza zdolność UE do działania, i w związku z tym wzywa państwa członkowskie, aby w procesie decyzyjnym WPZiB przeprowadzały głosowanie większością kwalifikowaną; w szczególności ponawia swój apel

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

o wprowadzenie głosowania większością kwalifikowaną w przypadku przyjmowania oświadczeń w sprawie międzynarodowych kwestii dotyczących praw człowieka i decyzji dotyczących praw człowieka, wprowadzania i wdrażania sankcji w ramach globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka oraz wszystkich decyzji dotyczących cywilnych misji w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO); podkreśla, że stosowanie art. 31 i 44 TUE mogłoby zwiększyć elastyczność UE i jej zdolność do działania w szerokim zakresie kwestii związanych z polityką zagraniczną;

23. wzywa do ściślejszych konsultacji między UE a NATO na szczeblu Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa oraz Rady Północnoatlantyckiej;

24. ponawia swój apel o ustanowienie nowych form współpracy, takich jak Europejska Rada Bezpieczeństwa, z myślą o opracowaniu zintegrowanego podejścia do konfliktów i kryzysów; podkreśla, że należy przeanalizować skład i ewentualny zakres tej współpracy; przypomina, że trwająca Konferencja w sprawie przyszłości Europy zapewni odpowiednie ramy kształtowania innowacyjnych propozycji w tym zakresie; apeluje do konferencji o bardziej ambitne podejście do zewnętrznego wymiaru polityki UE, w tym do bezpieczeństwa i obrony, np. poprzez ustanowienie stałych wielonarodowych jednostek wojskowych UE i wprowadzenie głosowania większością kwalifikowaną w procesie decyzyjnym dotyczącym polityki zagranicznej UE; zauważa jednak, że same nowe ramy instytucjonalne nie rozwiążą strukturalnych i politycznych wyzwań stojących przed WPBiO; ponawia swój apel o powołanie Rady Ministrów Obrony;

25. podkreśla, że instrumenty własne UE powinny obejmować utworzenie Europejskiej Akademii Dyplomatycznej, w której dyplomaci UE byłiby przygotowywani do pełnienia tej funkcji od samego początku i zbliżyliby się do wspólnych wartości i interesów UE, zmierzając w kierunku prawdziwego esprit de corps określanego przez wspólną kulturę dyplomatyczną z perspektywy europejskiej; wzywa do pełnego wdrożenia projektu pilotażowego „W kierunku utworzenia Europejskiej Akademii Dyplomatycznej”, który mógłby otworzyć drogę do utworzenia tej Akademii i który powinien obejmować ustanowienie procesu selekcji przy przyjmowaniu do ESDZ i delegatur UE; podkreśla, jak ważne jest wzmocnienie reprezentacji dyplomatycznej UE w krajach spoza UE oraz dążenie do pełnoprawnej reprezentacji dyplomatycznej w organizacjach wielostronnych w ogóle, a w szczególności w ONZ; podkreśla, że silniejsza reprezentacja UE w krajach spoza UE i organizacjach wielostronnych znacznie przyczyniłaby się do tak potrzebnej jedności między instytucjami UE i państwami członkowskimi, jeśli chodzi o stawianie czoła globalnym wyzwaniom w dziedzinie WPZiB;

26. zwraca uwagę na to, że całościowe podejście do WPZiB wymaga synergii wszystkich dostępnych zasobów UE w dziedzinie działań zewnętrznych; w tym kontekście podkreśla kluczową rolę i przewagę komparatywną, jaką w unijnej dyplomacji odgrywa Parlament Europejski, zwłaszcza dzięki stosunkom międzyparlamentarnym i szerokiemu zaangażowaniu Parlamentu za pośrednictwem programów wspierających demokrację ze stronami trzecimi; wzywa Komisję, ESDZ i państwa członkowskie do uznania Parlamentu za integralną część „Drużyny Europy” i do uwzględnienia tego faktu w strukturach operacyjnych; podkreśla, że kultura stała się użytecznym narzędziem dyplomatycznym i podstawowym elementem miękkiej siły UE; podkreśla, że kultura ma duży potencjał w zakresie propagowania wartości UE;

27. wzywa ESDZ i Radę, aby podjęły kroki w celu dokonania przeglądu zakresu działania i mandatu specjalnych przedstawicieli i specjalnych wysłanników UE oraz w celu zapewnienia przejrzystej i kompleksowej oceny skuteczności i wartości dodanej tych stanowisk, o co Parlament postulował w zaleceniu z 13 marca 2019 r.⁽⁸⁾; wzywa ESDZ i Radę do podjęcia wszelkich niezbędnych kroków w celu zastosowania się do zalecenia Parlamentu w jak najkrótszym czasie;

28. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Komisji na rzecz zwiększenia zdolności UE w zakresie prognozowania, w tym w odniesieniu do WPZiB, które ilustruje drugie roczne sprawozdanie dotyczące prognozy strategicznej „Zdolności i swoboda działania UE”; proponuje podjęcie międzyinstytucjonalnych działań progностycznych na szczeblu politycznym w celu uwzględnienia prognozowania w kształtowaniu polityki i w celu poprawy gotowości UE na przyszłe wyzwania, takie jak kryzysy i konflikty spowodowane zmianą klimatu, oraz wzmocnienia jej zdolności do kształtowania rozwoju sytuacji na świecie i w regionie;

⁽⁸⁾ Zalecenie Parlamentu Europejskiego z 13 marca 2019 r. dla Rady, Komisji oraz wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w sprawie zakresu działania i mandatu specjalnych przedstawicieli UE (Dz.U. C 23 z 21.1.2021, s. 146).

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

29. podkreśla, że zewnętrzny wymiar budżetu UE musi być odpowiednio finansowany i przygotowany do niezwłocznego reagowania na obecne, pojawiające się oraz przyszłe wyzwania; podkreśla, że budżet na działania zewnętrzne powinien koncentrować się na obszarach priorytetowych, zarówno pod względem geograficznym, jak i tematycznym, oraz na obszarach, w których działania UE mogą przynieść największą wartość dodaną;

Osiągnięcie suwerenności europejskiej przez spójne powiązanie zewnętrznych i wewnętrznych działań UE, połączenie zdolności do samodzielnego działania w razie potrzeby z gotowością do realizowania strategicznej solidarności z partnerami o podobnych poglądach

30. wzywa UE do zwiększenia jej strategicznej suwerenności w konkretnych obszarach, które mają podstawowe znaczenie dla trwałej przewagi Unii na arenie międzynarodowej, takich jak propagowanie wartości unijnych, prawa podstawowe, sprawiedliwy handel, gospodarka, bezpieczeństwo i technologia, sprawiedliwość społeczna, zielona i cyfrowa transformacja, energia i jej rola w przeciwdziałaniu asertywności reżimów autorytarnych i totalitarnych; podkreśla konieczność spójnego powiązania unijnych działań zewnętrznych i polityki wewnętrznej; ponawia swój apel o utworzenie Europejskiej Unii Bezpieczeństwa i Obrony, która stanowiłaby punkt wyjścia do wdrożenia wspólnej europejskiej obrony zgodnie z postanowieniami art. 42 ust. 2 TUE, i która umożliwiłaby UE samodzielne działanie w celu ochrony jej interesów bezpieczeństwa w razie potrzeby, a także przyczyniłaby się do uczynienia z UE bardziej zdolnego i wiarygodnego partnera strategicznego dla jej sojuszników, w tym NATO i USA; wzywa do zacieśnienia i usprawnienia współpracy w dziedzinie obronności, na przykład w kwestiach związanych z wyposażeniem obronnym;

31. podkreśla, że autonomia UE w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony oznacza rozwój, koordynację i szybkie wdrożenie niezawodnych i interoperacyjnych zdolności strategicznych, niezbędnych do skutecznego zarządzania kryzysowego, ochrony UE i jej obywateli, szkolenia kluczowych partnerów, skutecznej współpracy, podejmowania decyzji i podziału pracy, rozwoju i zdolności produkcyjnych między państwami członkowskimi w pełnej solidarności i na szczeblu UE a innymi organizacjami międzynarodowymi, takimi jak ONZ i NATO, a także zdolności do podejmowania decyzji i działania w sposób autonomiczny i niezależny, w razie potrzeby i zgodnie z własnymi interesami, zasadami i wartościami określonymi w art. 21 TUE, w szczególności przez zapewnienie sobie statusu skutecznego podmiotu globalnego oraz przy pełnym poszanowaniu prawa międzynarodowego; podkreśla, że należy priorytetowo traktować budowę silnych i niezawodnych sojuszy, partnerstw i porozumień wielostronnych, a także rozwijanie solidarności strategicznej z krajami o podobnych poglądach; podkreśla, że podejście to powinno dodatkowo wzmocnić współpracę z partnerami, w szczególności w ramach NATO; zauważa, że te wzmocnione europejskie zdolności i struktury strategiczne powinny być zgodne i kompatybilne z NATO; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź przewodniczącej Komisji, że w trakcie francuskiej prezydencji w Radzie odbędzie się szczyt w sprawie europejskiej obronności; podkreśla, że UE i NATO przedstawią przed końcem 2021 r. wspólną deklarację w sprawie współpracy; wzywa do zbudowania „zdolności szybkiego rozmieszczania” zgodnie z propozycją przedstawioną przez wiceprzewodniczącego / wysokiego przedstawiciela, które stanowiłyby pierwszy krok w kierunku utworzenia stałych wielonarodowych jednostek wojskowych UE; podkreśla, że takie siły musiałyby zapewniać wartość dodaną w porównaniu z grupami bojowymi UE, których nigdy nie wykorzystano; wzywa w związku z tym Radę i Komisję, aby oceniły i opracowały warianty utworzenia stałych wielonarodowych jednostek wojskowych UE, finansowanych zarówno z Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju, jak i z budżetu Unii, przez pełne wykorzystanie obecnych możliwości oferowanych przez traktaty UE;

32. uznaje NATO za trwałą podstawę wspólnego europejskiego bezpieczeństwa i obrony oraz zachęca sojuszników po obu stronach Atlantyku, aby potwierdzili swoje zaangażowanie na rzecz NATO jako głównej instytucji służącej obronie obszaru euroatlantyckiego; ponawia swój apel do sojuszników o utrzymanie i spełnienie uzgodnionych wymogów dotyczących podziału obciążeń, w tym wydatków na obronność w wysokości 2 % PKB, jak uzgodniono na szczycie NATO w Newport w 2014 r.;

33. apeluje do państw członkowskich, aby dostosowały swoją politykę wywozu broni do postanowień wspólnego stanowiska Rady 2008/944/WPZiB z 8 grudnia 2008 r. określającego wspólne zasady kontroli wywozu technologii wojskowych i sprzętu wojskowego⁽⁹⁾, a także by przyjęły ściśle stosowanie wszystkich kryteriów; ponawia swój apel do wiceprzewodniczącego / wysokiego przedstawiciela o nadanie priorytetowego znaczenia obszarowi nieprolifracji, rozbrojenia i kontroli zbrojeń, ponieważ niektóre systemy kontroli są kwestionowane przez nieprzychylnie podmioty państwowe, a inne są w dużej mierze ignorowane, a ponadto rozwijane i wdrażane są nowe technologie, które można zakwalifikować nie tylko jako przełomowe, lecz jako rewolucyjne w kwestiach wojskowości;

34. podkreśla, że Unia musi dalej rozwijać i wzmocniać swoją suwerenność technologiczną, operacyjną i cyfrową oraz wiedzę fachową poprzez wzmocnienie silnego europejskiego przemysłu obronnego i rynku obronnego, rozwój europejskiej bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego, zintensyfikowanie wspólnych wojskowych działań badawczo-rozwojowych, zamówienia publiczne, szkolenia, utrzymanie, wspólne podejście do bezpieczeństwa dostaw oraz

⁽⁹⁾ Dz.U. L 335 z 13.12.2008, s. 99.

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

ambitniejszą współpracę z demokratycznymi sojusznikami; podkreśla potrzebę zwrócenia szczególnej uwagi na pojawiające się przełomowe technologie, środki w zakresie cyberbezpieczeństwa i cyberobrony, ochronę i odporność infrastruktury krytycznej oraz bezpieczeństwo dostaw kluczowych komponentów technologicznych, takich jak mikroprzewodniki; przypomina o możliwościach oferowanych przez istniejące instrumenty i mechanizmy, takie jak PESCO, Europejski Fundusz Obronny i skoordynowany roczny przegląd w zakresie obronności; apeluje do państw członkowskich, aby w pełni wykorzystały takie instrumenty i mechanizmy; z zadowoleniem odnotowuje pierwsze zaproszenia do składania wniosków w ramach Europejskiego Funduszu Obronnego, który jest podstawowym instrumentem wzmacniania europejskiego bezpieczeństwa i obrony, a także strategicznej suwerenności UE;

35. wyraża zaniepokojenie technologiczną zależnością UE od dostawców spoza UE, w szczególności z państw niedemokratycznych; wyraża zaniepokojenie uzależnieniem Europy od zagranicznych narzędzi cyfrowych w zapewnianiu cyberbezpieczeństwa; apeluje do instytucji UE, by wypracowały ogólnounijny konsensus dotyczący potrzeby zachowania przez Europę niezależności w poszczególnych kluczowych obszarach technologii oraz zaproponowały pragmatyczne i autonomiczne podejście do unikania zależności i geopolitycznego przymusu w krytycznych sektorach technologicznych; podkreśla w szczególności strategiczne znaczenie infrastruktury 5G i kabli podmorskich;

36. podkreśla, że wspólna polityka i znaczne zdolności w dziedzinie cyberobrony to najważniejsze elementy rozwoju pogłębionej i wzmocnionej Europejskiej Unii Bezpieczeństwa i Obrony; podkreśla pilną potrzebę rozwoju i wzmocnienia zarówno zdolności wspólnych, jak i zdolności państw członkowskich w zakresie cyberobrony na płaszczyźnie wojskowej; podkreśla, że wszystkie instytucje UE i państwa członkowskie muszą współpracować na wszystkich szczeblach, aby opracować strategię cyberbezpieczeństwa; apeluje do ESDZ, aby zapewniła odpowiedni poziom cyberbezpieczeństwa swoich zasobów, obiektów i działań, w tym swojej siedziby, oraz delegatur UE;

37. podkreśla, że europejski sektor kosmiczny jest kluczowym czynnikiem umożliwiającym osiągnięcie autonomii UE na szczeblu globalnym, a także dobrobytu i bezpieczeństwa naszych społeczeństw; wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że przestrzeń kosmiczna szybko staje się areną polityczną odzwierciedlającą geopolityczną konkurencję na Ziemi, a także nową granicą technologiczną oraz może szybko przekształcić się w arenę wojskową, jeżeli nie zostaną wdrożone odpowiednie międzynarodowe instrumenty prawne; wspiera inicjatywy mające na celu wzmocnienie unijnej polityki kosmicznej, w tym ambitny nowy unijny program kosmiczny, który musi dążyć do ochrony obecnych i przyszłych europejskich aktywów kosmicznych; nalega, aby UE dostosowała zobowiązania polityczne i finansowe do swoich ambicji w dziedzinie przestrzeni kosmicznej; apeluje o zwiększone zaangażowanie UE na rzecz kompleksowych międzynarodowych uregulowań dotyczących przestrzeni kosmicznej, aby zapobiec uzbrojeniu przestrzeni kosmicznej; wspiera Centrum Satelitarne Unii Europejskiej w wydawaniu decydujących ostrzeżeń o potencjalnych kryzysach oraz globalnej orientacji sytuacyjnej;

Dalsze rozwijanie strategii regionalnych, w tym zaangażowania dyplomatycznego i gospodarczego oraz współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa

38. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje szczytu UE–Bałkany Zachodnie, który odbył się w Brdzie pri Kranju w trakcie słoweńskiej prezydencji w Radzie; ponownie wyraża poparcie dla europejskiej perspektywy krajów Bałkanów Zachodnich i w związku z tym ponawia swój apel o przyspieszenie procesu rozszerzenia i określenie jasnej ścieżki dla krajów starających się o przystąpienie do UE; wzywa państwa członkowskie, aby wreszcie wywiązały się ze swoich obietnic, i podkreśla pilną potrzebę natychmiastowego zorganizowania pierwszych konferencji międzyrządowych z Albanią i Macedonią Północną oraz liberalizacji reżimu wizowego dla Kosowa; podkreśla, że proces rozszerzenia pozostaje zdecydowanie uzależniony od spełnienia przez kraje kandydujące wszystkich odnośnych kryteriów zdefiniowanych przez Radę Europejską, z silnym naciskiem na wzmacnianie demokracji, praworządności oraz praw człowieka i praw mniejszości, jak również na wspieranie pojednania i postępu gospodarczego na Bałkanach Zachodnich, będących warunkiem wstępnym trwałego pokoju, stabilności i dobrobytu; podkreśla potrzebę ściślejszej współpracy w pokonywaniu wspólnych wyzwań; podkreśla, że należy wyciągnąć wnioski z polityki rozszerzenia oraz że potrzebna jest zwiększona widoczność oraz dalsze inwestycje w tym regionie, aby wzmacniać świadomość publiczną, a co za tym idzie wiarygodność i zaangażowanie UE; apeluje do UE o współpracę z krajami Bałkanów Zachodnich w celu znalezienia rozwiązań dla problemów utrudniających dalsze reformy, w tym wdrożenia 14 kluczowych priorytetów w Bośni i Hercegowinie oraz dopilnowania, aby wdrożono porozumienie pokojowe z Dayton; podkreśla, jak ważna jest integracja europejska tych państw partnerskich dla stabilności i bezpieczeństwa kontynentu jako całości; apeluje do UE, aby wsparła społeczeństwo obywatelskie na Bałkanach Zachodnich w promowaniu i upowszechnianiu wartości europejskich; wyraża uznanie dla działań operacji EUFOR ALTHEA, które przyczyniły się do zapewnienia pokoju, stabilizacji i integracji europejskiej Bośni i Hercegowiny; przypomina, że operacja ta ma nadal zasadnicze znaczenie dla bezpieczeństwa i stabilności Bośni i Hercegowiny oraz całego regionu; w związku z możliwym przyszłym rozszerzeniem podkreśla potrzebę bardziej efektywnego podejmowania decyzji na szczeblu UE; zdecydowanie potępia niekonstytucyjne secesjonistyczne działania władz Republiki Serbskiej zmierzające do stworzenia równoległych instytucji w dziedzinie medycyny i wyrobów medycznych, wymiaru sprawiedliwości, obrony, bezpieczeństwa i opodatkowania, co prowadzi do podważania struktur państwowych Bośni i Hercegowiny i stwarza egzystencjalne zagrożenie dla jej jedności i integralności terytorialnej; potępia szkodliwą rolę

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

podmiotów regionalnych i zagraniczną ingerencję Rosji; wzywa Radę, aby nałożyła ukierunkowane sankcje na Milorada Dodika i jego sojuszników za działania korupcyjne, stałą destabilizację kraju oraz podważanie suwerenności i integralności terytorialnej Bośni i Hercegowiny;

39. podkreśla, że niedawno przyjęty Instrument Pomocy Przedakcesyjnej na lata 2021–2027 (IPA III) powinien wspierać długoterminowe inwestycje w europejską przyszłość regionu oraz że należy skutecznie wykorzystywać zwiększoną warunkowość tego instrumentu w celu osiągnięcia konkretnych rezultatów; z zadowoleniem przyjmuje wzmocnioną warunkowość w odniesieniu do demokracji, praw człowieka i praworządności w zmodernizowanym instrumencie IPA III; z zadowoleniem odnotowuje plan gospodarczo-inwestycyjny dla Bałkanów Zachodnich oraz apeluje o jego bezzwłoczne wdrożenie, by ułatwić długoterminową odbudowę i wzrost gospodarczy w regionie oraz jego zrównoważoną łączność, co zbliży Bałkany Zachodnie do jednolitego rynku UE;

40. potwierdza swoje niezmiennie poparcie dla krajów Partnerstwa Wschodniego, zwłaszcza w odniesieniu do ich niepodległości, suwerenności i integralności terytorialnej w ich uznanych przez społeczność międzynarodową granicach, a także poszanowania woli ludności, by decydować o własnej przyszłości oraz polityce zagranicznej bez ingerencji z zewnątrz; apeluje o pełne wdrożenie układów o stowarzyszeniu z Gruzją, Mołdawią i Ukrainą oraz kompleksowej i wzmocnionej umowy o partnerstwie z Armenią; podkreśla, że należy kontynuować negocjacje w sprawie kompleksowej i wzmocnionej umowy o partnerstwie między UE a Azerbejdżanem zgodnie z warunkami określonymi przez Parlament Europejski w zaleceniu z 4 lipca 2018 r. dotyczącym negocjacji w sprawie kompleksowej umowy między UE a Azerbejdżanem⁽¹⁰⁾; zachęca kraje Partnerstwa Wschodniego, w szczególności te spośród nich, które zdecydowały się podążać drogą demokracji i integracji europejskiej, aby zapewniały przestrzeganie podstawowych wolności, praw człowieka i praworządności i dalej wdrażały niezbędne reformy społeczne, gospodarcze i polityczne; z zadowoleniem przyjmuje wspólny komunikat Komisji z 18 marca 2020 r. zatytułowany „Polityka Partnerstwa Wschodniego po 2020 r.: wzmacnianie odporności – Partnerstwo Wschodnie, które służy wszystkim” (JOIN(2020)0007); przypomina, że wsparcie ze strony UE dla dalszej integracji jest uzależnione od konkretnych postępów w realizacji tych reform; popiera unijną zasadę warunkowości i zróżnicowania, obejmującą zachęty; podkreśla, że sukces krajów Partnerstwa Wschodniego można wykazać i skonsolidować tylko przez proces integracji z UE i że może on także pokazać mieszkańcom Rosji, jakie rodzaju korzyści społeczno-gospodarcze mogą przynieść reformy w stylu europejskim; wzywa Komisję i Radę, aby wykorzystają zbliżający się szczyt Partnerstwa Wschodniego do wysłania jasnego sygnału poparcia dla naszych partnerów; wzywa liderów UE do zadbania o to, aby pięć celów długoterminowych i 10 nowych celów na 2025 r., wraz z finansowaniem w ramach planu gospodarczo-inwestycyjnego, zaproponowanego w czerwcu 2021 r., rzeczywiście przyczyniło się do odbudowy społecznej i gospodarczej po pandemii COVID-19, wzmocniło więzi ekonomiczne i doprowadziło do ustanowienia relacji handlowych między UE a krajami partnerskimi;

41. potępia bezpośrednio i pośrednio zaangażowanie Rosji i innych podmiotów zewnętrznych w konflikty zbrojne, a także ataki hybrydowe, okupowanie terenów i koncentrację sił wojskowych w regionie lub na jej granicach z regionem; podkreśla, że ciągle zagrożenie w naszym pobliżu wymaga fizycznej obecności zarówno UE, jak i NATO w regionie; popiera wzmocnienie współpracy między UE a krajami Partnerstwa Wschodniego w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony, w szczególności jeśli chodzi o propagowanie pokojowego rozstrzygnięcia konfliktów regionalnych, przeciwdziałanie zagrożeniom hybrydowym, cyberatakami, dezinformacji i kampaniom propagandowym, zapobieganie ingerencjom stron trzecich w procesy demokratyczne oraz zwiększanie odporności społeczeństw; dostrzega konwergencję trzech stowarzyszonych partnerów z WPZiB i popiera wzmocnioną współpracę w dziedzinie WPBiO, w tym udział w PESCO, jeżeli są spełnione warunki;

42. wyraża głębokie zaniepokojenie sytuacją na Białorusi; potępia z całą stanowczością akty przemocy wobec protestujących pokojowo osób oraz apeluje o bezzwłoczne i bezwarunkowe zwolnienie wszystkich więźniów politycznych zatrzymanych przed tzw. wyborami prezydenckimi z 9 sierpnia 2020 r. i po nich, a także o wycofanie wszystkich stawianych im zarzutów; ponownie stwierdza, że nie uznaje Aleksandra Łukaszenki za prezydenta Białorusi; wzywa Radę, aby bezzwłocznie i w ścisłej koordynacji z partnerami międzynarodowymi wdrożyła najsurowsze i możliwe najszerze sankcje wobec wszystkich Białorusinów, którzy dopuścili się oszustw wyborczych, przemocy i represji na Białorusi, oraz wobec osób i podmiotów organizujących działania ułatwiające nielegalne przekraczanie granic zewnętrznych UE lub przyczyniających się do takich działań; wzywa Radę, aby nadal dążyła do koordynacji w skali międzynarodowej działań mających zwiększyć izolację dyktatora i jego reżimu; zdecydowanie potępia ataki hybrydowe wymierzone przez reżim Łukaszenki przeciwko UE, w tym wykorzystywanie migrantów o nieuregulowanym statusie na granicach zewnętrznych UE oraz instrumentalizację istot ludzkich do celów politycznych, z naruszeniem norm międzynarodowych; wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby szybko reagowały na pojawiające się zagrożenia zgodnie z prawem UE i zobowiązaniami

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 118 z 8.4.2020, s. 158.

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

międzynarodowymi, a także dostosowały WPZiB oraz politykę migracyjną i azylową do nowych wyzwań; solidaryzuje się z państwami członkowskimi, które stoją w obliczu takich zagrożeń; wyraża zaniepokojenie rozmieszczeniem na dużą skalę rosyjskich oddziałów na Białorusi, uważa, że stanowi to zagrożenie dla bezpieczeństwa europejskiego i suwerenności Białorusi, oraz wzywa do ich natychmiastowego wycofania i poszanowania tej suwerenności; podkreśla swoje niezachwiane poparcie dla demokratycznej Białorusi oraz zwraca uwagę na to, jak ważna jest wzmocniona współpraca z przedstawicielami białoruskiego społeczeństwa obywatelskiego i opozycji demokratycznej; podkreśla, jak ważna jest platforma Parlamentu w walce z bezkarnością na Białorusi, oraz opowiada się za wykorzystaniem wszystkich dostępnych środków prawnych, by postawić Aleksandra Łukaszenkę i członków jego reżimu przed sądem;

43. podkreśla potrzebę większego zaangażowania UE i państw członkowskich na Zakaukaziu na rzecz stabilności i dobrobytu regionu, a także przeciwdziałania wpływom i ingerencjom mocarstw regionalnych; wyraża zadowolenie z zaangażowania się przewodniczącego Rady Europejskiej w łagodzenie kryzysu politycznego w Gruzji; uważa to za akt przywództwa UE i apeluje o podobne podejście do sytuacji kryzysowych i konfliktowych w regionie Partnerstwa Wschodniego i poza nim; popiera integralność terytorialną Gruzji i potępia rosyjską okupację terytoriów gruzińskich, w tym Abchazji i Regionu Cchinwali/Osetii Południowej; przypomina Rosji o jej międzynarodowych zobowiązaniach wynikających z porozumienia o zawieszeniu broni zawartego w 2008 r. w wyniku mediacji ze strony UE pod przewodnictwem prezydencji francuskiej; apeluje do Rosji, aby postępowała konstruktywnie i umożliwiła postępy w międzynarodowych rozmowach genewskich; wzywa Rosję, aby zaprzestała naruszeń praw człowieka na okupowanych terytoriach Gruzji, oraz przypomina Federacji Rosyjskiej o jej obowiązku prawnym jako państwa sprawującego „efektywną kontrolę”, jak zauważono w wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie Gruzja przeciwko Rosji (II) ⁽¹¹⁾; potępia prowokacje ze strony sił okupacyjnych, w tym porwania obywateli Gruzji, zabójstwa, nielegalne zatrzymania, a także uporczywą borderyzację; wzywa UE, jej państwa członkowskie i wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela, aby aktywnie zaangażowali się w znalezienie trwałego porozumienia między Armenią a Azerbejdżanem w sprawie Górskiego Karabachu i zapobiegli dalszej eskalacji napięć w regionie, zwłaszcza przez wywarcie presji na Azerbejdżan i Armenię, aby uporały się z problemami powojennymi, w tym demarkacją granic i uwolnieniem wszystkich nadal przetrzymywanych jeńców wojennych; zauważa, że Grupa Mińska OBWE pozostaje jedynym uznanym przez społeczność międzynarodową formatem do rozstrzygnięcia tego konfliktu, na zasadach integralności terytorialnej, niestosowania siły, samostanowienia i równych praw oraz pokojowego rozstrzygnięcia konfliktów; apeluje o bezzwłoczny powrót do jej roli mediacyjnej;

44. ponownie zdecydowanie potępia agresywną politykę Rosji wobec Ukrainy, zwłaszcza bezprecedensową koncentrację sił wojskowych na granicach z Ukrainą, w okupowanym Donbasie i na bezprawnie anektowanym Krymie oraz na Białorusi, stałe finansowe i wojskowe wsparcie dla nielegalnych zbrojnych formacji w Donbasie, nielegalną okupację Republiki Autonomicznej Krymu i miasta Sewastopola, blokadę Morza Azowskiego i ciągłe cyberataki i ataki hybrydowe przeciwko Ukrainie; podkreśla, że koncentracja rosyjskich sił wojskowych stanowi zagrożenie dla pokoju, stabilności i bezpieczeństwa w Europie; wzywa rząd rosyjski, aby wycofał siły zbrojne z ukraińskich granic i zaprzestał gróźb wobec swoich sąsiadów; podkreśla, że dalsza agresja Rosji na Ukrainę doprowadzi do surowych sankcji politycznych, gospodarczych, finansowych i osobistych wobec Federacji Rosyjskiej, jej gospodarki i decydentów;; z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie Platformy Krymskiej oraz apeluje do instytucji UE, państw członkowskich i wszystkich partnerów o podobnych poglądach, aby czynnie zaangażowali się w tę inicjatywę mającą na celu przywrócenie terytorialnej integralności Ukrainy; ponownie wyraża poparcie dla Medżlisu Tatarów krymskich jako jedynego uznanego przez społeczność międzynarodową organu przedstawicielskiego Tatarów krymskich i z uznaniem przyjmuje nieugiętą postawę obywateli ukraińskich, w szczególności Tatarów krymskich, na okupowanym Krymie; apeluje o ożywienie procesu mińskiego mającego na celu zakończenie konfrontacji militarnej we wschodniej Ukrainie; popiera stałe apele o zwiększoną i wiarygodną pomoc dla Ukrainy w jej reformach sektora bezpieczeństwa i wojska oraz rozważa organizację szkoleń wojskowych dla oficerów ukraińskich sił zbrojnych; odnotowuje pierwsze spotkanie w ramach dialogu w sprawach cyberprzestrzeni między UE a Ukrainą i apeluje o zwiększenie pomocy UE dla Ukrainy w zakresie cyberbezpieczeństwa; z zadowoleniem przyjmuje dyskusję na temat wojskowej misji doradczej i szkoleniowej na Ukrainie i wyraża swoje poparcie;

45. zdecydowanie potępia powszechne akty przemocy, do których doszło po pokojowych protestach w Kazachstanie w styczniu 2022 r.; wzywa władze Kazachstanu, aby wszczęły pełne i niezależne międzynarodowe dochodzenie w sprawie naruszeń praw człowieka i podstawowych wolności, które miały miejsce podczas zamieszek;

46. podkreśla pilny charakter trwającego dialogu na temat bezpieczeństwa w Europie między Stanami Zjednoczonymi, ich europejskimi sojusznikami i Rosją; podkreśla, że UE musi być integralnym partnerem tych dyskusji, aby utrzymać niezależność, suwerenność i integralność terytorialną wszystkich państw europejskich, wspierać środki budowy zaufania

⁽¹¹⁾ Wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 21 stycznia 2021 r., *Gruzja przeciwko Rosji (II)*.

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

i łagodzić napięcia na kontynencie europejskim; podkreśla jednocześnie, że jeżeli Federacja Rosyjska dokona inwazji na Ukrainę, UE musi być gotowa, aby w porozumieniu ze Stanami Zjednoczonymi i innymi sojusznikami i bliskimi partnerami nałożyć daleko idące sankcje na Rosję;

47. przypomina, że zgodnie z art. 49 TUE Gruzja i Ukraina mają możliwość integracji z Unią i mogą ubiegać się o członkostwo w Unii, o ile spełniają wszystkie kryteria kopenhaskie, przestrzegają zasad demokracji i respektują podstawowe wolności oraz prawa człowieka i mniejszości, a także szanują praworządność; w związku z tym wzywa UE i jej państwa członkowskie, by uznały europejską perspektywę Gruzji i Ukrainy, która jest uważana za niezwykle ważną dla bezpieczeństwa i stabilności tych krajów, a także za siłę napędową dla dalszego wdrażania reform wewnętrznych;

48. z zadowoleniem przyjmuje wspólny komunikat Komisji i wiceprzewodniczącego / wysokiego przedstawiciela z 9 lutego 2021 r. w sprawie odnowionego partnerstwa z południowym sąsiedztwem⁽¹²⁾ oraz opowiada się za pokojem, stabilnością, dobrobytem i zasadami demokratycznymi w regionie; apeluje do Komisji o pełne wdrożenie inicjatyw przedstawionych w tym wspólnym komunikacie; ubolewa, że po 25 latach od rozpoczęcia procesu barcelońskiego wciąż nie zakończono budowy wspólnej przestrzeni dobrobytu, stabilności i wolności z krajami śródziemnomorskimi południowego sąsiedztwa; ponawia jednak swój apel o przeprowadzenie szeroko zakrojonego przeglądu całej europejskiej polityki sąsiedztwa pod kątem finansowania i pomocy udzielanej obcym państwom sąsiadującym z UE, aby zapewnić postępy reform w sąsiadujących krajach partnerskich i zaangażować je w ścisły dialog i ścisłą współpracę z UE, z zagwarantowaniem dostosowanej do potrzeb polityki;

49. przypomina o zobowiązaniu UE dotyczącym bliskowschodniego procesu pokojowego i zawarcia porozumienia między obiema stronami, obejmującego kwestie ostatecznego statusu, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności utrzymania warunków na gruncie pokojowego rozwiązania dwupaństwowego, na podstawie granic z 1967 r., z Jerozolimą jako stolicą obu państw, z bezpiecznym państwem Izrael i niezależnym, demokratycznym, sąsiednim i zdolnym do przetrwania państwem palestyńskim, żyjącymi obok siebie w pokoju i poczuciu bezpieczeństwa, w oparciu o prawo do samostanowienia i przy pełnym poszanowaniu prawa międzynarodowego; apeluje w związku z tym o wznowienie prawdziwych wysiłków na rzecz pokoju, służących osiągnięciu konkretnych wyników przez obie strony z pomocą społeczności międzynarodowej; apeluje do UE o większe zaangażowanie na rzecz ożywienia procesu pokojowego między Izraelczykami a Palestyńczykami, w tym przez środki budowy zaufania, dialog regionalny i wzmocnioną współpracę transatlantycką w regionie, a także przez lepsze wykorzystanie wpływów UE w stosunku do obu stron; podkreśla, że nadal trzeba wspierać świadczenie podstawowych usług milionom palestyńskich uchodźców na całym Bliskim Wschodzie; apeluje w związku z tym o dalsze wsparcie unijne i międzynarodowe – zarówno polityczne, jak i finansowe – Agencji Narodów Zjednoczonych ds. Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA);

50. apeluje o zakończenie prowadzonych na miejscu działań, które mogłyby podważyć trwałość rozwiązania dwupaństwowego, takich jak budowa izraelskich osiedli oraz wyburzanie palestyńskich domów i infrastruktury na okupowanym Zachodnim Brzegu, w tym we Wschodniej Jerozolimie; apeluje o polityczne rozwiązanie prowadzące do zakończenia blokady i złagodzenia kryzysu humanitarnego w Strefie Gazy, w tym niezbędne gwarancje bezpieczeństwa, aby zapobiec przemocy wobec Izraela; zdecydowanie potępia terroryzm; podkreśla, jak ważne są palestyńskie wybory dla przywrócenia demokratycznej legitymacji powszechnego poparcia dla instytucji politycznych w Palestynie;

51. zwraca uwagę na pierwszą rocznicę porozumień abrahamowych i podkreśla ich znaczenie dla pokoju, stabilności i współpracy w regionie; apeluje do Komisji i Rady, aby wspierały normalizację stosunków między Izraelem i państwami arabskimi poprzez wdrożenie i rozszerzenie porozumień abrahamowych jako ważnego wkładu w osiągnięcie trwałego pokoju na Bliskim Wschodzie; uznaje ważną rolę, jaką odegrały Stany Zjednoczone;

52. wyraża poważne zaniepokojenie sytuacją w Libanie i zdecydowanie wzywa rząd libański, aby działał w sposób ukierunkowany na realizację celów, wiarygodny i rozliczalny oraz wolny od wpływów zewnętrznych; podkreśla szczególną odpowiedzialność Hezbollahu i innych frakcji za represje wobec libańskiego ruchu ludowego w 2019 r. oraz za kryzys polityczny i gospodarczy w Libanie; wzywa Iran, aby powstrzymał się od mieszania się w wewnętrzne sprawy Libanu, oraz apeluje o poszanowanie suwerenności i niezależności politycznej Libanu; zdecydowanie potępia ataki rakietowe Hezbollahu z południowego Libanu na obszary cywilne w Izraelu; nie zgadza się, aby prezydent Baszar al-Assad odgrywał jakąkolwiek rolę w Syrii po zakończeniu konfliktu w związku z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2254 (2015); z zadowoleniem przyjmuje i popiera dochodzenia karne wymierzone w Baszara al-Assada i jego współpracowników w związku z użyciem broni chemicznej i odpowiedzialnością za wiele zbrodni wojennych; zaleca, aby państwa członkowskie rozszerzyły listę osób objętych ukierunkowanymi sankcjami o urzędników cywilnych i wojskowych

⁽¹²⁾ JOIN(2021)0002.

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

w reżimie Assada, którzy według wiarygodnych danych są zamieszani w zbrodnie wojenne, zbrodnie przeciwko ludzkości i inne poważne przestępstwa; ponownie wzywa Komisję, aby przedstawiła plan działania UE w sprawie bezkarności, który będzie zawierał specjalny rozdział poświęcony Syrii; podkreśla, że ten plan działania powinien poprawić koordynację i harmonizację zasobów i działań państw członkowskich w celu ścigania zbrodniarzy wojennych w UE;

53. jest nadal głęboko zaniepokojony coraz bardziej asertywną polityką zagraniczną rządu tureckiego, która prowadzi do powtarzających się napięć między Turcją a całą UE, jej poszczególnymi państwami członkowskimi oraz krajami w sąsiedztwie; zauważa, że według sprawozdania Komisji z 19 października 2021 r. w sprawie Turcji⁽¹³⁾ w sierpniu 2021 r. wskaźnik dostosowania Turcji do WPBiO nadal był bardzo niski i wynosił około 14%; przypomina o długotrwałym pogarszaniu się sytuacji w zakresie praw człowieka i demokracji w Turcji; zauważa, że unijne finansowanie Turcji będzie podlegało zasadom warunkowości, obejmującym przestrzeganie zasad Karty Narodów Zjednoczonych, prawa międzynarodowego oraz zasad i wartości europejskich; apeluje o wznowienie dialogu dyplomatycznego, by znaleźć trwałe rozwiązania sporów we wschodniej części basenu Morza Śródziemnego; przyznaje, że Turcja będzie nadal krajem o kluczowym znaczeniu strategicznym dla UE oraz że należy intensyfikować kontakty w obszarach wspólnego zainteresowania, ze szczególnym uwzględnieniem niektórych obszarów polityki, takich jak zmiana klimatu, walka z terroryzmem, migracja, bezpieczeństwo i gospodarka; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym niedawny, pierwszy dialog na wysokim szczeblu na temat migracji i bezpieczeństwa oraz ponownie wyraża uznanie dla Turcji za przyjęcie milionów syryjskich migrantów i uchodźców; stwierdza, że obecnie perspektywa przystąpienia Turcji do UE jest nierealistyczna; dlatego też jeżeli obecna negatywna tendencja nie zostanie szybko i konsekwentnie odwrócona, silnie nalega, aby Komisja zaleciła, zgodnie z ramami negocjacyjnymi z października 2005 r., formalne zawieszenie negocjacji akcesyjnych z Turcją, żeby umożliwić obu stronom – w drodze zorganizowanego i kompleksowego dialogu na wysokim szczeblu – dokonanie realistycznego przeglądu stosowności obecnych ram i ich zdolności do funkcjonowania oraz zbadanie możliwych nowych, alternatywnych kompleksowych modeli przyszłych stosunków; przypomina, że UE jest gotowa skorzystać z wszystkich dostępnych jej instrumentów, w tym sankcji, by bronić swoich interesów i interesów państw członkowskich oraz utrzymać stabilność w regionie;

54. podkreśla znaczenie pełnego wdrożenia umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa z UE, w tym Protokołu w sprawie Irlandii i Irlandii Północnej, oraz umowy o handlu i współpracy; podkreśla znaczenie tego protokołu dla utrzymania pokoju i stabilności oraz dla integralności i należytego funkcjonowania europejskiego jednolitego rynku; z zadowoleniem przyjmuje działania na rzecz ustanowienia – zgodnie z umową – Zgromadzenia Parlamentarnego Partnerstwa, w skład którego wejdą posłowie do Parlamentu Europejskiego i posłowie do Parlamentu Zjednoczonego Królestwa; pozostaje otwarty na dalsze rozwijanie i wzmacnianie ram współpracy między UE a Zjednoczonym Królestwem, które mogłyby doprowadzić do porozumienia w sprawie polityki zagranicznej, bezpieczeństwa i obrony oraz w kwestiach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania; podkreśla w związku z tym znaczenie bliskiej współpracy między UE i Zjednoczonym Królestwem na forach międzynarodowych, w szczególności w ONZ, z uwagi na wielość wspólnych wartości i interesów oraz bliskość geograficzną;

55. podkreśla, że należy wzmocnić współpracę transatlantycką między UE a USA na zasadach partnerstwa równych stron, w oparciu o wspólne wartości i cele oraz zasadę partnerstwa w przywództwie i odpowiedzialności, przy poszanowaniu autonomii, interesów i aspiracji drugiej strony; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie „W kierunku odnowionego partnerstwa transatlantyckiego”, przyjęte na zorganizowanym w 2021 r. szczycie UE–USA, które stanowi dobrą podstawę ambitnej agendy transatlantyckiej; w pełni popiera synergie i wspólne cele polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz zobowiązuje się do nich dążyć poprzez dalsze pogłębianie współpracy w ramach dialogu transatlantyckiego UE–USA, żeby poradzić sobie z wieloma głównymi wyzwaniami na świecie, np. zmianą klimatu i zagrożeniem stwarzanym przy autorytarne i totalitarne reżimy; z zadowoleniem przyjmuje inaugurację Transatlantyckiej Rady ds. Handlu i Technologii; zaleca regularne organizowanie szczytów UE–USA, aby stale pobudzać na jak najwyższym szczeblu konieczną współpracę transatlantycką; ponownie wyraża poparcie dla utworzenia Transatlantyckiej Rady Politycznej pod przewodnictwem szefów polityki zagranicznej obu stron; podkreśla, że silne relacje transatlantyckie wymagają także, aby UE dalej rozwijała swoje zdolności do działania; podkreśla, że UE musi szybko dostosować się do zmieniającej się roli USA na arenie międzynarodowej, aby chronić swoje żywotne interesy i realizować cele polityki zagranicznej; podkreśla, że UE i USA muszą koordynować działania w obszarze zwalczania terroryzmu i radykalizacji oraz zagwarantować, aby podejmowane starania były wspierane odpowiednimi zasobami; apeluje, by UE i USA wspólnie zajęły się nieustannymi i rosnącymi zagrożeniami dla ochrony i zachowania dziedzictwa kulturowego, w szczególności w strefach konfliktów;

⁽¹³⁾ SWD(2021)0290.

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

56. podkreśla, że stosunki UE z Afryką są niezwykle istotne dla reagowania na potrzeby i rozwijania wielkiego potencjału krajów partnerskich, a także dla realizacji wspólnych interesów; podkreśla, że te stosunki z sąsiednim kontynentem UE powinny odzwierciedlać wspólny los i koncentrować się na tworzeniu wiarygodnej perspektywy, w szczególności dla najmłodszych pokoleń; z zadowoleniem przyjmuje wspólny komunikat Komisji i wiceprzewodniczącego / wysokiego przedstawiciela z 9 marca 2020 r. pt. „W kierunku kompleksowej strategii współpracy z Afryką”⁽¹⁴⁾ oraz ponawia apel o wyjście poza relację darczyńca-odbiorca i sprzyjanie prawdziwemu partnerstwu, u którego podstaw leżą rozwój społeczny i ochrona zasobów naturalnych; utrzymuje w związku z tym, że należy wezwać Komisję i wiceprzewodniczącego / wysokiego przedstawiciela do pogłębienia dyskusji z afrykańskimi partnerami UE, zarówno z poszczególnymi krajami, jak i z organizacjami regionalnymi, takimi jak regionalne mechanizmy gospodarcze i regionalne wspólnoty gospodarcze tworzące Unię Afrykańską (UA); podkreśla, jak ważne jest wspieranie UA i jej regionalnych komponentów w wysiłkach zmierzających do stworzenia skutecznej architektury bezpieczeństwa pozwalającej zapobiegać konfliktom i zarządzać nimi, m.in. przez kompleksowe wsparcie na rzecz zapewnienia operacyjności afrykańskich sił reagowania i ich komponentów regionalnych; apeluje o ścisłe wdrożenie celów zrównoważonego rozwoju (SDG) we wszystkich obszarach relacji między UE i Afryką; z zadowoleniem przyjmuje zawarcie w kwietniu 2021 r. porozumienia zastępującego umowę z Kotonu i wzmocnienie związków UE z krajami Organizacji Państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku oraz nasiloną współpracę na forach wielostronnych w zakresie agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju i działań w dziedzinie klimatu; wyraża zaniepokojenie z powodu opóźnień w podpisywaniu porozumienia zastępującego umowę z Kotonu; odnotowuje umowy o readmisji z krajami afrykańskimi;

57. wyraża poważne zaniepokojenie pogłębiającym się brakiem bezpieczeństwa w regionie Sahelu, wpływającym na poczucie bezpieczeństwa i warunki życia niezliczonych osób cywilnych, oraz rosnącą liczbą ataków przeprowadzanych przez islamistycznych bojowników, które mają niekorzystny wpływ na stabilność w regionie, w szczególności w Mali i Burkina Faso; apeluje do UE i Grupy Pięciu na rzecz Sahelu o interwencję, która zapobiegnie załamaniu się bezpieczeństwa w szerszym regionie; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje odnowione partnerstwo między NATO a Mauretanią, która jest głównym regionalnym sojusznikiem UE i której siły zbrojne znajdują się na pierwszej linii walki z terroryzmem w regionie; potępia obecność prywatnych firm wojskowych i ochroniarskich w Afryce, w szczególności wspieranej przez Kreml rosyjskiej grupy Wagnera, która dopuściła się łamania praw człowieka na szeroką skalę, działając na rzecz interesów państw niedemokratycznych kosztem niewinnych cywilów oraz bezpieczeństwa, stabilności i dobrobytu ogarniętych wojną krajów afrykańskich; podkreśla, że trzeba zaktualizować strategię UE-Afryka w drodze zintegrowanego podejścia, które może zapewnić bezpieczeństwo i rozwój, aby doprowadzić do ustabilizowania niepokojącej sytuacji w regionie Sahelu, z uwzględnieniem wydarzeń zaobserwowanych w 2021 r. i z uwagi na pogłębiającą się tam niestabilność oraz istotny wpływ, jaki wydarzenia w tym regionie wywierają nie tylko na Afrykę, ale również na UE i jej państwa członkowskie; w świetle powyższego wypukła potrzebę współpracy nad strategią w obszarach obrony, rozwoju i budowania pokoju, by przeciwdziałać nasilającemu się ruchowi dżihadystów w regionie Sahelu i w innych częściach Afryki;

58. jest głęboko zaniepokojony wydarzeniami w Rosji i przypomina, że w interesie UE leży utrzymanie wolności, stabilności i pokoju na kontynencie europejskim i poza jego granicami; uważa, że UE powinna ściśle współpracować i koordynować działania z NATO i innymi partnerami, aby powstrzymać Rosję od podejmowania destabilizujących i wywrotowych działań w Europie, zwłaszcza w krajach bałtyckich i Europie Wschodniej, m.in. w formie ingerencji w wybory, kampanii dezinformacyjnych i wspierania partii skrajnie prawicowych; podkreśla, że trzeba zwiększyć cenę, jaką władze rosyjskie muszą ponieść za represjonowanie własnych obywateli; ubolewa, że rosyjskie siły zbrojne nadal okupują części Ukrainy i Gruzji z naruszeniem prawa międzynarodowego, że nadal są obecne w Republice Mołdawii oraz że Rosja nadal destabilizuje pokój i bezpieczeństwo w regionie i czynnie wykorzystuje środki hybrydowe przeciwko demokratom w Europie; wyraża zaniepokojenie rosyjską ingerencją w regionie Bałkanów Zachodnich, prowadzoną z zastosowaniem taktyki hybrydowej, obejmującą kampanie dezinformacyjne mające osłabić rolę UE i jej zaangażowanie na rzecz europejskiej przyszłości poszczególnych krajów; podkreśla, że należy przemawiać jednym głosem w sprawie polityki UE w tym kontekście, w tym w sprawie egzekwowania sankcji; apeluje zatem do Komisji, aby swoją strategię dotyczącą Rosji ściślej koordynowała z państwami członkowskimi, dzięki czemu UE będzie występować wobec gróźb rosyjskich zgodnym frontem; podkreśla, że Parlament zalecił, aby UE wraz z państwami członkowskimi przeprowadziła przegląd unijnej polityki wobec Rosji i opracowała kompleksową strategię unijną w stosunku do Rosji; apeluje do UE, aby opracowała strategię przyszłych stosunków UE z demokratyczną Rosją, w której jasno pokazano by Rosjanom korzyści, jakie mogą przynieść takie stosunki; podkreśla, że nie może dojść do istotnych zmian w stosunkach z Rosją, dopóki prowadzi ona będzie agresywną politykę wobec UE i jej sąsiadów; przypomina, że UE musi jasno stwierdzić, że jeżeli Rosja będzie kontynuować obecną politykę wobec Białorusi, UE będzie musiała wprowadzić dodatkowe środki powstrzymujące i odstrasżające wobec Rosji; wyraża zaniepokojenie powtarzającym się łamaniem przez Rosję porozumień i norm dotyczących kontroli zbrojeń, co prowadzi do załamania układu o całkowitej likwidacji pocisków rakietowych pośredniego zasięgu, a także naruszeniem przez Rosję konwencji o broni chemicznej przez stosowanie militarnych środków paralityczno-drgawkowych, zarówno wewnątrz kraju, jak i na terytorium UE; podkreśla potrzebę wywarcia presji na

⁽¹⁴⁾ JOIN(2020)0004.

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

Federację Rosyjską, aby przestrzegała prawa międzynarodowego i międzynarodowych porozumień; ubolewa, że Rosja wykorzystuje zasoby energetyczne jako geopolityczne narzędzie nacisku, w szczególności dostawy gazu do państw członkowskich przez Ukrainę, i wzywa do zminimalizowania zależności energetycznej od Rosji poprzez zachęcanie do dywersyfikacji źródeł energii i dróg dostaw, w tym przez wstrzymanie projektu Nord Stream 2; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby zwiększyły europejskie bezpieczeństwo energetyczne, zwłaszcza w świetle obecnego gwałtownego wzrostu cen gazu i energii elektrycznej; zachęca UE do zacieśnienia kontaktów z obywatelami Rosji, w tym poprzez opracowanie jasno określonego celu „zaangażowanie”, który powinien koncentrować się nie tylko na tradycyjnych selektywnych kontaktach z Kremlm, ale również na „strategicznym” i bardziej dynamicznym zaangażowaniu w kontakty z rosyjską opozycją i społeczeństwem obywatelskim;

59. zwraca uwagę, że Arktyka ma dla UE znaczenie strategiczne i geopolityczne, oraz podkreśla, że UE zobowiązała się być odpowiedzialnym podmiotem, dążącym do zapewnienia długoterminowego zrównoważonego i pokojowego rozwoju tego regionu; podkreśla wyjątkową złożoność wyzwań, przed którymi stoi region Arktyki, wymagających większego zaangażowania UE i rozwiązań, także z uwzględnieniem wiedzy i woli mieszkańców Arktyki, w tym ludów tubylczych; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wspólny komunikat Komisji i wiceprzewodniczącego / wysokiego przedstawiciela z 13 października 2021 r. w sprawie silniejszego zaangażowania UE na rzecz pokojowej, zrównoważonej i prosperującej Arktyki⁽¹⁵⁾; wzywa wszystkie zainteresowane strony, aby reagowały na bardzo niepokojące skutki i konsekwencje zmiany klimatu w Arktyce; podkreśla, że perspektywa militaryzacji Arktyki niesie ze sobą znaczne zagrożenia dla bezpieczeństwa w regionie i poza nim, oraz wyraża zaniepokojenie potencjalnym rozprzestrzenianiem się globalnych problemów bezpieczeństwa na Arktykę i postępującą, znaczną koncentracją rosyjskich sił zbrojnych w Arktyce, a także wpływem daleko idących chińskich inicjatyw rozwojowych i infrastrukturalnych oraz ambicji w tym regionie; zauważa, że Arktyka odgrywa kluczową rolę pod względem bezpieczeństwa całej Europy; podkreśla, że UE musi mieć jasną wizję swojej roli w sprawach bezpieczeństwa w Arktyce, a także dobrą współpracę z NATO; zwraca uwagę na to, jak ważne jest poszanowanie prawa międzynarodowego i obowiązujących umów, aby Arktyka pozostała obszarem o niskim poziomie napięć; apeluje o zwrócenie baczniejszej uwagi na pierwszy arktyczny przewód światłowodowy, będący elementem układu nerwowego internetu, który w coraz większym stopniu staje się przedmiotem międzynarodowych operacji wywiadowczych; zachęca członków Rady Arktycznej, aby podjęły problem zwiększonej militaryzacji i poszukiwały platform do odpowiedniego zajęcia się tą kwestią zarówno z członkami Rady Arktycznej, jak i z podmiotami niewchodzącymi w jej skład; opowiada się za wzmocnionymi wysiłkami UE na rzecz osiągnięcia statusu obserwatora przy Radzie Arktycznej, co pozwoliłoby wywierać silniejszy wpływ geopolityczny;

60. podkreśla, że Chiny są partnerem, z którym UE współpracuje i negocjuje, ale są także konkurentem w coraz liczniejszych dziedzinach oraz systemowym rywalem; ponawia apel do UE, zawarty w rezolucji z 16 września 2021 r. w sprawie nowej strategii UE-Chiny⁽¹⁶⁾, o opracowanie bardziej asertywnej, kompleksowej i spójnej strategii UE-Chiny, która łączy wszystkie państwa członkowskie i kształtuje stosunki z coraz bardziej asertywnymi i interwencyjnymi Chinami w interesie UE jako całości; podkreśla, że strategia ta powinna propagować wielostronny ład oparty na zasadach, stawiać w centralnym punkcie obronę unijnych wartości i interesów oraz opierać się na trzech zasadach: współpracy, gdy jest to możliwe, konkurowania, gdy jest to potrzebne, i konfrontacji, gdy jest to konieczne; apeluje o ściślejszą współpracę między krajami demokratycznymi, aby sprostać coraz większej asertywności i represyjności Komunistycznej Partii Chin (KPCh);

61. zdecydowanie opowiada się za znaczącym udziałem Tajwanu w charakterze obserwatora w spotkaniach, mechanizmach i działaniach organizacji międzynarodowych oraz za pogłębioną współpracą między UE a Tajwanem, w tym dwustronną umową inwestycyjną; wzywa wiceprzewodniczącego / wysokiego przedstawiciela i Komisję do pilnego rozpoczęcia oceny skutków dwustronnej umowy inwestycyjnej, konsultacji publicznych w jej sprawie i określenia jej zakresu z władzami tajwańskimi jako przygotowania do negocjacji mających pogłębić dwustronne powiązania gospodarcze; odnotowuje z poważnym zaniepokojeniem niedawny pokaz siły i eskalację napięć w punktach zapalnych regionu, takich jak Morze Południowochińskie, Morze Wschodniocchińskie oraz Cieśnina Tajwańska; wyraża poważne zaniepokojenie ciągłymi chińskimi manewrami wojskowymi w Cieśninie Tajwańskiej, w tym wymierzonymi w Tajwan lub odbywającymi się w tajwańskiej strefie identyfikacyjnej obrony powietrznej; apeluje do Chińskiej Republiki Ludowej (ChRL) o zaprzestanie takich demonstracji siły wojskowej, które stanowią poważne zagrożenia dla pokoju i stabilności w Cieśninie Tajwańskiej oraz w regionie Indo-Pacyfiku; powtarza, że stosunki między Chinami a Tajwanem powinny być rozwijane w sposób konstruktywny w drodze dialogu; podkreśla swój sprzeciw wobec wszelkich jednostronnych działań, które mogą podważyć status quo w Cieśninie Tajwańskiej; podkreśla, że nie można dokonywać żadnych zmian stosunków po obu stronach Cieśniny Tajwańskiej wbrew woli obywateli Tajwanu; wzywa UE i jej państwa członkowskie do przyjęcia aktywnej roli we współpracy z międzynarodowymi partnerami o podobnych poglądach, aby zapewnić pokój i stabilność w Cieśninie Tajwańskiej oraz ustanowić partnerstwo z demokratycznym rządem Tajwanu;

⁽¹⁵⁾ JOIN(2021)0027.

⁽¹⁶⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2021)0382.

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

62. zdecydowanie potępia ciągłe łamanie praw człowieka w Chinach, zwłaszcza mniejszości etnicznych i religijnych, wymierzone głównie w muzułmańskich Ujgurów, chrześcijan i Tybetańczyków, ale potępia również tłumienie demokracji i wolności w Makau i Hongkongu, w tym poprzez narzucenie w 2020 r. drakońskiej ustawy o bezpieczeństwie narodowym; potępia agresywne zachowanie Chin na Morzu Południowochińskim i Morzu Wschodniochińskim, mające wpływ na wolność żeglugi, a także rewizjonistyczne stanowisko Chin w Azji Wschodniej, które doprowadziło do szeregu starć granicznych z sąsiadami;

63. ponownie zdecydowanie potępia bezpodstawne i arbitralne sankcje nałożone przez władze chińskie na szereg osób i podmiotów z Europy, w tym na pięciu posłów do PE; ponawia apel do rządu chińskiego o zniesienie tych całkowicie nieuzasadnionych środków ograniczających;

64. potępia działania podejmowane przez ChRL w Hongkongu i podkreśla, że trwające podkopywanie autonomii Hongkongu nie tylko jest sprzeczne z zobowiązaniami Chin wynikającymi z umów dwustronnych i prawa międzynarodowego, lecz także każe kwestionować rolę Pekinu jako wiarygodnego partnera; wzmacnia swoje stanowisko dotyczące ukierunkowanych sankcji wobec chińskich urzędników zamieszanych w łamanie praw człowieka w Hongkongu i Sinciangu, nakładanych w oparciu o globalny system sankcji UE za naruszenia praw człowieka, i dalej wzywa Radę, aby przyjęła ukierunkowane sankcje, w tym wprowadziła w życie zakaz podróży i zamrożenie aktywów, wobec osób i podmiotów w Hongkongu i ChRL za poważne naruszenia praw człowieka i prawa międzynarodowego w Hongkongu; wzywa państwa członkowskie, które nadal mają traktaty o ekstradycji z Chinami i Hongkongiem, aby zawiesiły poszczególne procedury ekstradycji, jeżeli ekstradycja danej osoby naraża ją na tortury lub okrutne, niehumanitarne lub poniżające traktowanie albo karanie, jeżeli osobie tej groziłoby zarzuty z powodów politycznych, w innych sytuacjach, w których ekstradycja dotyczyłaby mniejszości etnicznych, przedstawicieli prodemokratycznej opozycji w Hongkongu i ogólnie dysydentów, a także ilekroć naruszałaby zobowiązania UE wynikające z europejskiej konwencji praw człowieka;

65. podkreśla, jak ważne jest, aby UE dołączyła do prowadzonego przez partnerów transatlantyckich zewnętrznego niezależnego dochodzenia dotyczącego pochodzenia wirusa COVID-19, który pojawił się w chińskim mieście Wuhan, w celu uzyskania bardzo potrzebnych odpowiedzi i wiedzy mogących zapobiec przyszłym światowym katastrofom mającym bezpośredni wpływ na politykę zagraniczną i politykę bezpieczeństwa;

66. potępia przymus stosowany przez KPCh w stosunku do Litwy oraz innych państw członkowskich i partnerów UE oraz apeluje o większą solidarność z krajami, wobec których KPCh stosuje przymus, w tym przez współpracę z naszymi demokratycznymi sojusznikami polegającą na otwieraniu naszych rynków dla gospodarek cierpiących w wyniku przymusu gospodarczego ze strony KPCh; wyraża zadowolenie, że Komisja postanowiła wnieść do Światowej Organizacji Handlu sprawę przeciwko Chinom w obronie Litwy;

67. z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź przewodniczącej Komisji, która zamierza przedstawić nowy wspólny komunikat w sprawie partnerstwa z regionem Zatoki Perskiej; wzywa UE do przedstawienia spójnej strategii na rzecz zrównoważonego zaangażowania UE w regionie, której kluczowym strategicznym celem będzie propagowanie regionalnego bezpieczeństwa i współpracy; zauważa, że w takim zaangażowaniu należy dążyć do budowania synergii z partnerami regionalnymi, m.in. na forum konferencji na rzecz współpracy i partnerstwa w Bagdadzie oraz przez większe wsparcie UE dla inicjatyw na rzecz dialogu w ramach dyplomacji drugiego toru, angażujących naukowców, społeczeństwo obywatelskie, przywódców religijnych i inne podmioty; jest podbudowany deeskalacją napięć między Iranem a Arabią Saudyjską oraz wzywa oba kraje do szybkiej finalizacji procesu pełnego wznowienia stosunków dyplomatycznych; przypomina, że priorytetem UE jest odnowienie Wspólnego kompleksowego planu działania (JCPOA), ponieważ może on pomóc zapewnić bezpieczeństwo w Europie i regionie; przypomina, że JCPOA pozostaje jedyną drogą do powstrzymania niepokojącej działalności jądrowej Iranu; pochwała rolę odgrywaną przez wiceprzewodniczącego/ wysokiego przedstawiciela oraz ESDZ w mediacjach między USA a Iranem prowadzonych z myślą o odnowieniu JCPOA; wzywa Stany Zjednoczone i Iran, aby prowadziły konstruktywne negocjacje, które doprowadzą do powrotu do pełnego przestrzegania JCPOA; podkreśla, że droga do ożywienia JCPOA łączy powrót Iranu do wywiązywania się w pełni z jego zobowiązań wynikających z JCPOA ze zniesieniem wszystkich amerykańskich sankcji związanych z JCPOA; zauważa, że należy zająć się szerszą wrogą i destabilizującą aktywnością Iranu na Bliskim Wschodzie i poza nim, w tym na terytorium państw członkowskich UE, i przeciwdziałać takiej aktywności; podkreśla, że każde porozumienie z Iranem musi obejmować wystarczające zabezpieczenia uniemożliwiające Iranowi nabywanie broni jądrowej; wyraża poważne zaniepokojenie doniesieniami, że Międzynarodowa Agencja Energii Atomowej (MAEA) nie ma dostępu do sprzętu służącego do monitorowania i nadzoru w obiektach i lokalizacjach w Iranie, co poważnie ogranicza zdolność MAEA do

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

weryfikacji i monitorowania działalności jądrowej Iranu, a także tym, że przez ostatnie dwa lata nie udało się rozwiązać problemów z zabezpieczeniami; potępia naruszenia prawa człowieka, których Iran dopuszcza się wobec własnej ludności, program budowy pocisków balistycznych oraz działania terrorystyczne w regionie;

68. podkreśla, że sytuacja w Afganistanie jest sygnałem alarmowym dla UE, aby ponownie ocenić międzynarodowe podejście do budowania tożsamości narodowej za granicą i strategicznie przekształcić zintegrowane podejście w polityce zewnętrznej, zwiększyć swoją odpowiedzialność za bezpieczeństwo globalne oraz dążyć do większej suwerenności w polityce zagranicznej i bezpieczeństwa; jest zaniepokojony dramatyczną sytuacją humanitarną, polityczną, gospodarczą i sytuacją w zakresie bezpieczeństwa w Afganistanie, zwłaszcza dlatego że co trzeciemu Afgańczykowi grozi skrajny głód; apeluje do Komisji i ESDZ o zwiększenie pomocy humanitarnej oraz o wykorzystanie wszystkich dostępnych narzędzi, by zapewnić zagrożonym Afgańczykom ochronę; podkreśla, że reżim talibów musi ponosić odpowiedzialność za ochronę życia ludzkiego i mienia oraz za przywrócenie bezpieczeństwa, porządku publicznego i usług publicznych oraz musi być z tego rozliczany; ponownie stwierdza, że afgańskie kobiety i dziewczęta, przedstawiciele zawodów związanych z afgańskim społeczeństwem obywatelskim, obrońcy praw człowieka, działacze polityczni, dziennikarze, naukowcy, artyści, mniejszości religijne i etniczne oraz inne zagrożone grupy, podobnie jak wszyscy Afgańczycy, zasługują na życie w warunkach ochrony, bezpieczeństwa i godności oraz na pełny dostęp do edukacji i życia publicznego, i z zadowoleniem przyjmuje szerokie poparcie międzynarodowe dla ich praw i wolności; apeluje o dalszą ewakuację zagrożonych Afgańczyków, zwłaszcza kobiet będących sędziami, obrońców praw człowieka, dziennikarzy, miejscowego personelu i innych osób narażonych ze względu na swoją działalność na rzecz promowania demokracji i podstawowych wolności; wzywa UE do ochrony osiągnięć ostatnich 20 lat oraz do dopilnowania, aby Afganistan nie stał się ponownie bezpiecznym schronieniem dla grup terrorystycznych; wzywa UE, aby przeprowadziła dogłębną analizę 20-letniego zaangażowania w Afganistanie i wyciągnęła z niego wnioski oraz aby niezwłocznie opracowała kompleksową, opartą na doświadczeniach strategię UE dla Afganistanu i sąsiednich krajów; podkreśla znaczenie współpracy z krajami w sąsiedztwie i regionie dla zapewnienia globalnego bezpieczeństwa i stabilności regionu, przy czym należy pamiętać, że nie wszyscy sąsiedzi Afganistanu i potęgi regionalne mają te same cele co koalicja pod przywództwem USA; podkreśla w związku z tym ważną rolę, jaką niektóre kraje odegrały w repatriacji obywateli europejskich i ewakuacji Afgańczyków znajdujących się w trudnej sytuacji, w szczególności przez wywieranie znacznego nacisku dyplomatycznego na siły talibów;

69. z zadowoleniem przyjmuje odnowione zaangażowanie UE na rzecz regionu Indo-Pacyfiku i uznanie jego rosnącego znaczenia dla interesów UE, o czym mowa we wspólnym komunikacie wiceprzewodniczącego / wysokiego przedstawiciela i Komisji z 16 września 2021 r. dotyczącym unijnej strategii współpracy w regionie Indo-Pacyfiku⁽¹⁷⁾, a także w konkluzjach Rady w tej samej sprawie z 19 kwietnia 2021 r.; opowiada się za wzmocnioną współpracą z krajami regionu, w szczególności z Japonią, krajami Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN), Australią, Nową Zelandią i Koreą; dostrzega intensywną konkurencję geopolityczną i spory terytorialne w regionie, podsycane w dużej mierze rosnącą asertywnością Chin wobec sąsiadów; wzywa wszystkie strony, aby przestrzegały zasad prawa międzynarodowego, zwłaszcza Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza; podkreśla potrzebę strategicznego długoterminowego zaangażowania w regionie Indo-Pacyfiku oraz ustanowienia kompleksowych, strategicznych mechanizmów dwustronnego i wielostronnego dialogu z krajami tego regionu i ich społeczeństwami, w szczególności z krajami o podobnych poglądach, takimi jak m.in. Japonia, Korea Południowa, Australia i Nowa Zelandia; podkreśla znaczenie, jakie bezpieczeństwo i stabilność w regionie Indo-Pacyfiku mają dla dobrobytu i bezpieczeństwa w UE; odnotowuje powstające w regionie nowe partnerstwa, takie jak ustanowienie trójstronnego sojuszu wojskowego między Australią, Zjednoczonym Królestwem i USA (AUKUS), i wyraża ubolewanie, że partnerstwo to powstało przy niskim poziomie koordynacji;

70. zwraca uwagę na rosnący wpływ regionalny i geopolityczny Indii; podkreśla, że potrzebne jest większe zaangażowanie polityczne w celu wzmocnienia partnerstwa UE–Indie i wykorzystania pełnego potencjału stosunków dwustronnych; przypomina o potrzebie pogłębionego partnerstwa opartego na wspólnych wartościach i pełnym poszanowaniu praw człowieka; dostrzega, że Indie są dla UE kluczowym partnerem ze względu na ich położenie i czołową rolę odgrywaną przez nie w podstawowych obszarach; podkreśla, że państwa sąsiadujące z Indiami i region Indo-Pacyfiku w coraz większym stopniu stają się przestrzenią, w której Chiny – z uwagi na ich ekspansjonizm i ambicje – stawiają nowe i rosnące wyzwania pod względem strategicznym, geopolitycznym, gospodarczym i handlowym;

71. wzywa do wzmocnienia i zacieśnienia współpracy z naszymi partnerami w Ameryce Łacińskiej; uważa, że wzmocnione stosunki z Ameryką Łacińską i Karaibami mają bardzo duże znaczenie dla strategii geopolitycznej UE na świecie; zwraca uwagę na potrzebę wzmocnienia przez Unię więzi, które łączą ją z krajami Ameryki Łacińskiej i Karaibów, w szczególności w celu ochrony wielostronnego ładu opartego na zasadach; wzywa UE do wykorzystania wszystkich

⁽¹⁷⁾ JOIN(2021)0024.

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

dostępnych narzędzi w celu pogłębienia współpracy z partnerami z Ameryki Łacińskiej i Karaibów; nalega na UE, aby odzyskała pozycję preferowanego partnera krajów Ameryki Łacińskiej z uwagi na to, że inne podmioty geopolityczne zajmują coraz większą przestrzeń w regionie, zwłaszcza w wyniku pandemii COVID-19 i dyplomacji szczepionkowej; apeluje do UE i państw członkowskich, aby stosowały bardziej asertywną politykę wobec reżimów autorytarnych, które czerpią korzyści ze stosunków z UE i które ograniczyły, naruszyły lub wprost zniosły prawa i wolności swoich obywateli;

Wzmacnianie demokratycznego nadzoru i kontroli nad unijną WPZiB, poprawa jej rozliczalności i wzmacnianie jej wymiaru parlamentarnego

72. zwraca uwagę na szczególnie wkład Parlamentu Europejskiego w unijną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa, możliwy dzięki mocnym stronom jego dyplomacji parlamentarnej, na przykład w formie jego sprawozdań i rezolucji, gęstej sieci stałych organów międzyparlamentarnych, dialogu politycznego prowadzonego z urzędnikami na całym świecie oraz wspierania demokracji czy prowadzenia mediacji i obserwacji wyborów; wskazuje swoją misję informacyjną na Ukrainie w styczniu i lutym 2022 r. jako przykład zdolności reagowania dyplomacji parlamentarnej; potwierdza, że Parlament powinien w pełni wykorzystywać swoje uprawnienia nadzorcze i budżetowe przy podejmowaniu przez Unię decyzji na arenie międzynarodowej; podkreśla znaczenie programów Parlamentu wspierających demokrację, które mają duży potencjał wzmocnienia roli UE na świecie dzięki zaangażowaniu kluczowych podmiotów politycznych i ułatwieniu trwałych demokratycznych rządów w państwach trzecich;

73. podkreśla, że dialog polityczny i techniczny między parlamentami ma zasadnicze znaczenie i musi być dobrze skoordynowany z działaniami władzy wykonawczej; w związku z tym podkreśla, jak ważne jest to, by instytucje sprawnie wymieniały między sobą wszystkie istotne informacje w dziedzinie WPZiB, w tym stosowne informacje poufne, w celu zapewnienia skuteczności unijnych działań zewnętrznych jako całości i bardziej odpowiedzialnej WPZiB;

74. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby umożliwiły i wzmacniały nadzór parlamentarny nad działaniami zewnętrznymi UE, w tym poprzez kontynuowanie regularnych konsultacji z wiceprzewodniczącym / wysokim przedstawicielem i z Komisją; podkreśla, że taki nadzór odgrywa ważną rolę w zapewnianiu prawidłowego funkcjonowania demokracji europejskiej i zaufania publicznego; podkreśla, że taki nadzór może służyć jako punkt wyjścia do wzmocnienia roli instytucjonalnej Parlamentu w WPZiB; apeluje o szybkie zakończenie negocjacji dotyczących zastąpienia porozumienia międzyinstytucjonalnego z 2002 r. w sprawie dostępu Parlamentu do szczególnie chronionych informacji Rady w dziedzinie polityki bezpieczeństwa i obrony⁽¹⁸⁾; apeluje o koordynację służb bezpieczeństwa i służb informacyjnych państw członkowskich;

75. zwraca uwagę na znaczenie zgromadzeń parlamentarnych jako przestrzeni współpracy i dialogu instytucjonalnego oraz na ich cenny wkład w europejskie działania zagraniczne w kwestiach bezpieczeństwa, a także podkreśla, że należy wspierać ich działalność oraz zagwarantować ich należyte funkcjonowanie i rozwój; apeluje o wzmocnienie nadzoru sprawowanego przez Parlament nad pracą delegatur Unii polegającą na reprezentowaniu za granicą wartości i zasad UE oraz dążeniu do realizacji interesów UE i niepomijaniu przy tym podejścia ukierunkowanego na prawa człowieka; podkreśla, że delegatury UE powinny mieć wszystkie niezbędne i stosowne zasoby i umiejętności, aby skutecznie realizować te zadania;

76. apeluje, aby wykorzystać w pełni zwiększone zaangażowanie Parlamentu Europejskiego w prace nad programem „Globalny wymiar Europy” i nad instrumentem IPA III; z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie odbywającego się dwa razy w roku dialogu geopolitycznego na wysokim szczeblu na temat instrumentów finansowania zewnętrznego jako kluczowego narzędzia służącego nie tylko do kontroli, ale także do aktywnego kształtowania priorytetów polityki zagranicznej UE; podkreśla, że te dialogi geopolityczne służą temu, by Parlament mógł wytyczać kierunki, sprawować strategiczne kierownictwo i przedstawiać wytyczne w zakresie programowania i wdrażania tematycznych i geograficznych priorytetów programu „Globalny wymiar Europy” i instrumentu IPA III; utrzymuje jednak, że Parlament, by prowadzić wnikliwą kontrolę, powinien otrzymywać odpowiednie dokumenty przygotowawcze z wystarczającym wyprzedzeniem i o odpowiednim poziomie szczegółowości; apeluje o zwiększenie przejrzystości we wdrażaniu instrumentów finansowych przez utworzenie jednej wspólnej i przejrzystej publicznej bazy danych obejmującej projekty i działania;

⁽¹⁸⁾ Dz.U. C 298 z 30.11.2002, s. 1.

Czwartek, 17 lutego 2022 r.

77. przypomina Radzie, że Parlament ma prawo do bycia informowanym o wszystkich etapach procedur związanych z negocjowaniem i zawieraniem umów międzynarodowych, a jego prerogatywą jest udzielanie lub wstrzymywanie zgody na takie umowy; jest zdeterminowany korzystać z tych uprawnień, zdefiniowanych w traktatach, aby zapewnić przejrzystość i demokratyczny nadzór nad międzynarodowymi umowami negocjowanymi w imieniu UE, a także nad wdrażaniem Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju, zgodnie ze swoim zaleceniem z 28 marca 2019 r. ⁽¹⁹⁾, w tym jeśli chodzi o komplementarność tego instrumentu z innymi unijnymi instrumentami w dziedzinie działań zewnętrznych;

78. ponownie przypomina, że jego zdaniem nadszedł czas na zweryfikowanie deklaracji z 2010 r. w sprawie odpowiedzialności politycznej, tak by poprawić tę podstawę stosunków między Parlamentem a wiceprzewodniczącym / wysokim przedstawicielem;

o

o o

79. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji przewodniczącemu Rady Europejskiej, Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącemu Komisji / wysokiemu przedstawicielowi Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁹⁾ Zalecenie Parlamentu Europejskiego z dnia 28 marca 2019 r. dla Rady i Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa w sprawie wniosku Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, przy wsparciu Komisji, skierowanego do Rady i dotyczącego decyzji Rady ustanawiającej Europejski Instrument na rzecz Pokoju (Dz.U. C 108 z 26.3.2021, s. 141).